

Nové Konferenční Centrum CITY

- reprezentativní sály
- profesionální technické a komunikační vybavení
- doplňkové služby – ubytování, catering, technická asistence, dekorace sálů

Individuální přístup ke klientům

ECM

Skupina ECM
Na Strži 65, 140 62 Praha 4
Tel.: +420 261 142 330
e-mail: jcicha@ecm.cz

www.ecm-konference.cz

I. ČLTK REVUE

Martin Damm:
Poslední
splněný sen

01/2007
www.cltk.cz

Štvanické bitvy:
Hřebcova vzpoura

I. Č E S K Ý L A W N - T E N N I S K L U B P R A H A

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

partner
sportu

TRINECKÉ ŽELEZÁRNY

ČESKÁ PODNIKATELSKÁ
POJIŠŤOVNA, A. S.

AUTODOPRAVA

Vážení členové klubu, vážení tenisoví příznivci,

druhý rok vydávání I. ČLTK REVUE začínáme s velkým závazkem. Obě loňská čísla - řekněme jim premiérová - byla velmi vysoko hodnocena, a to jak z hlediska obsahu, tak grafiky. Texty i fotografie byly kvalitní, nápadité a dobře zvolené. Aktuální informace z uplynulého období střídaly články z klubového života, z historie, představení současných hráčů a členů se prolínalo se vzpomínkami pamětníků. Celkové schéma našeho prestižního klubového časopisu bychom chtěli zachovat, protože se nám zdá zajímavé a vyvážené.

I. ČLTK REVUE bude pro nás nadále ještě důležitějším pojítkem s tenisovým světem i proto, že jsme ukončili spolupráci s časopisem TENIS. Zdá se nám, že ve vlastní režii lépe představíme úspěchy klubu, naše důležité partnery, mezinárodní styky s našimi »stoletými« přátelei i klubový společenský život. I touto cestou bychom vás chtěli pozvat k pravidelnému sledování našich internetových stránek www.cltk.cz, prostřednictvím kterých chceme prezentovat především aktuální dění v klubu.

Vladislav Šavrdla,
manažer I. ČLTK Praha

Na co se těšíte v roce 2007?

Jan Vacek: „Já se těším, až bude v posilovně nový stroj Kettler. A taky na výlet s rodinkou do zoo.“

Daniel Vaněk: „Na spoustu věcí. Až začne dvouletý Matyáš srozumitelně mluvit, až půjdeme na jaře do zoo, na květnový Prague Open, na dovolenou... Vlastně - na tu pojedeme nejspíš až příští rok, letos snad konečně po osmi letech doplatím půjčku na byt.“

Jaroslav Jandus: „Na soutěže družstev, hlavně mládežnické. Doufám, že podpoříme týmový duch a že všichni budou chtít klubu vrátit to, jaké mají na Štvanici podmínky.“

Jana Pikorová: „Těším se, až naše přípravka poprvé vyhraje přebor Prahy. A taky, že budu mít ve školičce hodný a šikovný děti a že snad nebudou tak šílená vedra jako loni. Snad to nejsou jen zbožná přání...“

Magda Zemanová: „Těším se, že mě snad čeká lepší a radostnější rok než byl ten uplynulý, že se synovi Filipovi začne dařit, protože měl trable s kolenem a teď dává tenisu strašně moc a že budou hrát dobře moji svěťenci Marek Routa s Robinem Staňkem.“

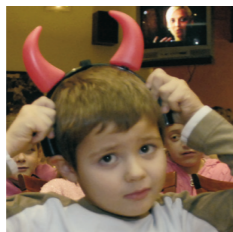
Martin Zenkl: „Těším se, až skončí zima, přijde jaro a pěkný počasí a budu moct chodit na golf.“

Vlasta Bervid: „Na mistráky za céčko, doufám, že zase postoupíme!“

Vladislav Šavřda: „V první řadě na úspěchy všech družstev I. ČLTK a samozřejmě na individuální úspěchy našich hráčů. A taky na to, že se nám snad podaří získat další plochy za Negrelliho viaduktem, což je pro klub velmi důležité.“

Alice Riklová: „Těším se, jak budu v létě chodit s dětma k bazénu. A taky že přítel udělá na kurtě pokroky a bude se mnou moct hrát při klubovém turnaji debla.“

Petr Ďurica: „Těším se, že letos začne realizace úprav na Štvanici, že se celý ostrov začne měnit v odpočinkový areál a že dojde i k rozvoji tenisového areálu.“

03/ Martin Damm: Splnil se mi poslední sen

08/ Stalo se

10/ Krása za čtyři miliony

12/ Interview/Pavel Huřka

15/ Závodní tenis/Extraliga

18/ Co nového u.../Michaella Krajček

20/ Partneři klubu/HSBC Bank - rozhovor s F. Kopřivou

22/ Rozhovor/Renata Wikartová

26/ Golf na Karlštejně

30/ Králem bowlingu Mirek Tomka

31/ Mikulášská na Štvanici

32/ CTC/Návštěva v Dublinu

34/ Vánoční party v Letenském záměčku

36/ Hrají na Štvanici/Pavel Kuchynka

38/ Štvanické bitvy/Hřebcova vzpoura

40/ Na slovíčko/Zdeněk Krampera

Martin Damm: Splnil se mi poslední sen

Až do čtyřiatřiceti čekal MARTIN DAMM na své grandslamové štěstí. Dočkal se loni v září ve Flushing Meadows, kde se stal po boku Inda Leandra Paese šampionem US Open ve čtyřhře.

Jste pověřivý?

„Ani ne. Jedině na turnajích chodím vždy do stejné sprchy, když je zrovna volná.“

Víte o tom, že pro vás byla šťastná třináctka? Po třinácti letech, co jste hráli finále čtyřhry US Open s Karlem Nováčkem, jste newyorský grandslam vyhrál...

„Tak na to bych si nevzpomněl. (usmívá se) Moc jsem se před finále v New Yorku nehrabal v historii, nesvazoval se tím, co bylo. Přece jen to bylo moje třetí grandslamové finále v životě a už jsem to nebral tak dramaticky. Navíc na US Open šlo všechno ráz na ráz. Hodně přšelo, program byl nahuštěný, hráli jsme semifinále v pátek a finále hned v sobotu. Nebyl ani čas uvědomit si, jakou má člověk šanci.“

Tenkrát v roce 1993 vám bylo jedenadvacet, stál jste na začátku profesionální kariéry a ani si možná pořádně neuvědomoval, co se vám s Nováčkem povedlo...

„Máte pravdu. Tehdy to bylo hodně nečekaný, byl jsem mladý, debla jsem nebral moc vážně. Šlo o obrovský úspěch, ale za dva roky už jsem si ani nevzpomněl, že jsem takový zápas hrál. Nemohl jsem tušit, že na další takovou příležitost budu čekat až do roku 2006.“

Vybavíte si ještě něco z tehdejšího finále proti Američanům Flachovi s Leachem?

„Hráli jsme tenkrát na centrkurtu, kterým byl kurt Louise Armstronga. Zpočátku sprchlo, začali jsme o hodinu později. Vyhráli jsme s Karlem první set, ale pak nás prostě přehráli. My jsme byli dva singlisti, každý si hrál to svoje. Oni byli deblovější, opravdový tým.“

Tradiční rituál po vyhraném míči

Leander Paes a Martin Damm s pohárem za triumf na US Open

Šampion z US Open objevil tenis v garáži

Začalo to téměř před třemi desítkami let v jedné liberecké garáži. Tam tehdy malý kluk objevil tenisové rakety, jež odložil jeho tatínek Josef. „Táta hrával závodně. Začal jsem si pinkat a najednou mi to šlo samo od sebe,“ popisuje tenisové začátky MARTIN DAMM (34). Od září 2006 je otec synů Maxmilliana (5) a Martina (3) také grandslamovým vítězem. Zatím posledním, který vzešel z I. ČLTK. Ale pojďme postupně...

Martin se stal z nadějného žáčka brzo členem juniorské světové špičky. I díky tomu, že z Liberce přesídlil na Štvanici. „To bylo v roce 1985, bylo mi třináct. Frantu Stejskala a Vládi Šavru znám vlastně přes dvacet let. Na Štvanici jsou nejlepší podmínky, jaké jsem kdy

v Čechách poznal. Mám to tady rád,“ vyznává se Damm.

Pořád má výstavní servis a miluje rychlý povrch, zejména v hale. Od roku 1990, kdy přestoupil mezi profesionály, dráždil štěstí ve dvouhře. Vydrápal se až na 42. místo na světě a patřil k těm, jichž se favorité bojí. Vždyť porazil šest tenistů, kteří byli právě v Top 10: světovou dvojku Changa, Krajicka, Safina, Medveděva, Riose i Sticha, na kterého to zvlášť uměl. Martin však zůstává při hodnocení singlové kariéry střizlivý. „Žádnou díru do světa jsem neudělal, ale jsem spokojený. Většinu kariéry jsem se pohyboval kolem sedmdesátého místa, mým limitem bylo čtyřicáté místo. Přece jen měl nedostatky, které už nešly

odstranit. Forhend, pohyb, rychlost,“ vypočítává pětinasobný finalista turnajů ATP Tour ve dvouhře. Ani jedinkrát však neodcházel jako vítěz...

„Nejblíž byl titul asi při finále v Kodani proti Johanssonovi. Hráli jsme v hale, vše mluvilo pro mě. Jenomže on přijel z Petrohradu, kde vyhrál svůj první turnaj, a byl strašně rozehraný. Prohrál jsem 3:6 ve třetím setu,“ vzpomíná Damm, jenž si však veškerá zklamání vynahrádl jako deblový specialista. Ve čtyřhře uchvátil do konce roku 2006 čtyřiatřicet turnajových titulů!

Ještě předtím si však musel vytrpět kruté chvíle. A zlom v kariéře. V roce 2000 si přetrhl vazy v koleni.

(pokračování ze str. 3)

Jaký jste byl tenkrát a jaký jste teď? Měl jste delší vlasy, jezdil škodovkou?
„Tak vlasů jsem měl každopádně víc... (smích) Měl jsem ježka, to byla tehdy móda. Nosil jsem s sebou fén a po každém zápase se fénoval. Když vidím fotky z té doby, je to úsměvné. Celkově jsem byl drobnější, takovej klučina. Nevzpomenu si, v čem jsem jezdil, ale doufám, že škodovka už to proboha tehdy nebyla. Možná nějaká toyota. To nic ale nemění na tom, že jsem byl ucho.“

Z letošního vítězného finále existuje krásná fotografie, kdy s vytrěštěnými očima a divokou radostí pobíháte

po kurtu. Byla to největší tenisová euforie, které jste kdy propadl?
„Určitě. Mluvil jsem o tom několik posledních let, že vyhrát grandslam je můj poslední tenisový sen. Poslední roky jsem také dost střídal partnery, cítil jsem, že potřebuji někoho, kdo mě k velkému titulu dotáhne. Bylo mi jasné, že se stejně dobrým nebo horším parťákem toho nikdy nedosáhnu. S Paesem to vyšlo a v tu chvíli v New Yorku to bylo ohromné zadostiučinění... Když mi pak psal táta gratulaci, zmiňoval, jak moc mi to přeje už jen za to, kolik jsem tenisu věnoval. Pro mě to bylo vážně emotivní a možná i proto jsem po mečbolu hned neběžel k parťákovi, ▶

vzpruha a motivace ještě něco dokázat,“ tvrdil v Melbourne Damm nadšeně o spolupráci s o rok mladším Indem. Paes je deblový profesor, ze čtyřhry a mixu vlastní sedm grandslamových titulů. „Málo lidí ví o čtyřhře tolik, co on,“ kýve hlavou Martin.

Na kurtě se rád nechává strhnout showmanským spoluhráčem. Po vydařeném balónku do sebe naskakují hruděmi jako americká dvojčata Bob a Mike Bryanové. „Oni to ale dělají s náskokem a rozběhem, my se jen tak lehce nadzvednem. Bojím se, že bych ho sestřelil, nebo že by mi narazil hlavou do břicha,“ směje se Martin, jenž není prvním českým spoluhráčem Inda. Paes už hrával s Riklem a v mixu s Navrátilovou. „Už umí pár českých slovíček. Samozřejmě Ty vole a taky zná hlášku Přesně tak. Já mu třeba něco řeknu, a on na to: Přesně táák.“

S úsměvy přišly i další úspěchy. Po prohraném finále v Melbourne

proti americkým dvojčatům Bryanovým se česko-indický pár protloukl sezonou až k osudovému US Open. Martin Damm se pod nápisy Miluji New York na suvenýrech rád podepíše. S Paesem svedli finálovou bitvu proti páru Björkman - Mirnyj a po 2 hodinách a 35 minutách odcházeli jako vítězové - 6:7, 6:4 a 6:3.

Ve druhém setu už přítom byli blízko nezdaru, ale ztracené podání dokázali vybojovat zpět a poslali zápas do rozhodujícího dějství. Ve třetí sadě jim pak pomohl několika chybami švédský lišák Björkman, jenž ztratil servis za stavu 4:3 pro česko-indický pár. „Najednou úplně psychicky zkolaboval, dal dvě dvojchyby po sobě a zkazil dva voleje. Asi na něj dolehla tíha koncovky,“ vzpomíná Martin, jenž naopak finále unesl, když se postavil v posledním gamu na podání a dokázal utkání ukončit. Konečně odcházel z velkého finále jako vítěz! „Dřív jsem nebyl dostatečně psychicky silný, nešel ve finále úspěchu naproti. Nechci říct, že teď jsem se to najednou naučil, ale... je to lepší...“

Martin Damm s manželkou Míšou a oběma syny

„Pět měsíců jsem nehrál, spadl jsem až na čtyřtisté místo žebříčku. Bylo mi dvacet osm a návrat mezi singlisty by byl složitý, nechtěl jsem se plácát na challengerech. Věděl jsem ale, že na debla mám a mohl bych být ještě vysoko,“ popisuje svůj přerod. A v deblu nakonec utrl spoustu úspěchů. Nejvíc právě loni, kdy vznikl pár Damm - Paes. Indická deblová legenda oslovila Martina předloni na US Open, do roka a do dne se dočkali. „Když mě Leander oslovil, vůbec mě nenapadlo, že budeme tak úspěšní,“ říká Damm.

Po pár týdnech spolupráce se ovšem dostali do finále Australian Open 2006, které bylo teprve jejich třetím společným turnajem! „Je to pro mě obrovská

Relaxace při klubovém mistrovství v golfu na Karlštejně

ale jen tak si jásal pro sebe, abych si ten úspěch vychutnal. Nestydím se za to, že jsem možná chvíli vypadal jako smyslů zbavený. Bylo to od srdce."

Co vám po mečbolu prolétlo hlavou?

„V tu chvíli jsem měl jen obrovskou radost. Jsem strašně rád, že u toho mohl být můj bývalý trenér Petr Vaníček, který byl zrovna v New Yorku s juniory. Na tribuně sedělo i pár známých z Ameriky a měl jsem se o radost s kým podělit. Protože co si budeme povídat, atmosféra samotného zápasu byla zoufalá. Souběžně se hrálo semifinále singlu a na nás se přišlo podívat snad jen sto padesát lidí. Bylo to trochu smutný, na druhou stranu mi to pomohlo nebýt tak nervózní."

Dost často s sebou vozíte po grandslamech manželku s oběma syny, ti ale váš největší úspěch na vlastní oči neviděli...

„Ono to bylo snad i dobře, protože manželka by to taky nemusela nervově přežít. Je velký nervák a když sledovala zápas doma u internetu, nebyla prý daleko od infarktu. Ale vážně, na US Open byla jen první čtyři dny, pak se musela vrátit do Čech, kde stavíme dům."

Když se člověk podívá na vaši kariéru, působíte trochu jako smolař. Před US Open jste prohrál obě grandslamová finále ve čtyřhře, v singlu jste na okrahu ATP neuspěl ani v jednom z pěti finálových duelů. Měl jste ze sebe stejný dojem? „Neřekl bych, že jsem pecháček.

Ve všech zmiňovaných finále jsem na to prostě neměl. Spíš psychicky než herně. Nedokázal jsem zahrát tak, jak se ve finále musí. Ano, hrál jsem třeba s Rafterem nebo Medveděvem, kde byl velký herní rozdíl, ale v ostatních mi prostě chyběl stoprocentní výkon. To samé bylo v deblu. Před rokem proti Bryanům na Australian Open šlo o těsný zápas, měli jsme s Paesem brejkboly, a kdybych je dokázal proměnit, vyhráli jsme. Jenže se to nepovedlo. Člověk musí jít výhře naproti, není to jen o štěstí. Nemůžete se spokojit s pouhým finále, musíte si jít pro vítězství. To dělá velké hráče a já to dřív neuměl, nebyl jsem dostatečně psychicky silný."

A taky vám to osud v New Yorku 2006 vrátil. Leoš Friedl s Rusem Južným vám z cesty odstranili bratry Bryanovi, v semifinále jste přežili pět mečbolů páru Hanley, Ulyett...

„Ale přesně takhle to dneska v tenise chodí. Když člověk není o třídu lepší, tak jako Roger Federer, který štěstí ani nepotřebuje, nejde prostě bez přízně osudu takový velký turnaj vyhrát."

Jaké byly oslavy životního úspěchu?

„Přimo v New Yorku to moc nevyšlo. V ten samý den jsem hrál finále mixu s Květou Peschkeovou, zdržel jsem se na doping, na hotel jsem přišel ve tři hodiny ráno a všichni už spali. Druhý den jsme jen zašli s parťákem na oběd. Oslavy v Americe byly symbolické, ale doma jsem si to vynahrátil. Udělal jsem oslavu v Praze, pozval pár známých a myslím, že jsme to důstojně zapili."

Velký hold za životní sezonu, ve které jste hrál dvakrát grandslamové finále a jednou v něm dokonce uspěl, vzdáváte Leandru Paesovi. Jaký vlastně je?

„Určitě velmi svérázný sportovec i člověk. Když jsme hráli s Cyrdou (Sukem), šli jsme se spolu rozběhat, hodně jsme o zápase mluvili. Ale Leander je jiný. Pořád se válí v šatně, já se hodinu rozcvičuju a on je ready za pět minut. Sice je od přírody mrštný, šlachovitý, nepotřebuje rozcvičku tolik jako já, ale někdy bych si stejně představoval, že to bude probíhat jinak. Například o zápase se bavíme až když jdeme na kurt a kolikrát to nestačí."

Jste kamarádi?

„Lidsky jsme si sedli, protože jsme oba hodně tolerantní. On je noční pták, nepotřebuje moc spát a někdy přípravu na zápas vysloveně podcení. Až na poslední chvíli třeba přiletí z Indie. Jsme kamarádi, ale čas mimo kurt spolu záměrně netrávíme. Zajdu si

radši na večeri s českýma klukama, se kterýma si popovídám líp. Ale kámoši jsme, spoustu věcí jsme si vyříkali, ale myslím, že až přestaneme hrát, napíšeme si jednou za rok a přátelství na celý život z toho nebude."

Říkáte, že je Paes noční pták. Takže flámuje?

„To vůbec. Nepije alkohol, není flamendr. Spíš si na počítači skládá hudbu, furt se hrabe na internetu a tím, jak nemá moc smysl pro čas, se najednou podívá na hodinky a zjistí, že je půl čtvrtý ráno a za chvíli se hraje zápas. Vyprávěl mi, jak jednou prohrál finále v Marseille, před kterým se takhle zabral do nějakých věcí a spal jenom tři hodiny..."

Povahově tedy rozhodně stejní nejste...

„Jsem úplně jiný. Leander je strašně nezodpovědný, co se týče času. Kolikrát mu musím lhát, v kolik máme trénink. Musím mu vždycky nahlásit o půl hodiny dřívější začátek, aby přišel včas. Oni jsou v Indii vychovávaný prostě jinak. Tam, když je člověk trochu slušně situovaný, nemusí řešit vůbec nic. Každá rodina má pět sluhů, kteří za ně všechno dělají. Podle mě si Leander ani neumí uvařit čaj. To nemyslím zle, jen konstatuju fakta."

Na kurtu vám to ale ladí výborně. On je šikula na síti, vy tvrdíte hru zezadu. Je to velká výhoda být v páru tak herně rozdílní?

„Stoprocentně. Soupeři si na naši hru nemohou pořádně zvyknout. To je naše síla."

A z ní vzešel také triumf na US Open. Kam dáte ten nejceněnější pohár?

„V novém domě mám pracovnu. Bude tam malá zídka, kam vystavím zajímavý a cenný trofeje a nějaké fotky. A tenhle pohár tam bude mít hodně elitní místo."

Martin Damm

Narozen: 1. srpna 1972 v Liberci
Výška: 188 cm, váha: 88 kg
Bydliště: Praha a Bradenton, Florida
Největší úspěchy: finalista turnajů ATP Tour v Soulu, Pekingu, Long Islandu (1996), Kodani (1997) a Hertogenboschi (1998) ve dvouhře; ve čtyřhře vítěz US Open 2006 (Paes), finalista US Open 1993 (Nováček) a Australian Open 2006 (Paes), celkem 34 titulů
Nejllepší postavení na žebříčku ATP ve dvouhře: 42. (srpen 1997), ve čtyřhře: 8. (červen 2002)
Výhry v kariéře: 4 941 478 USD
Ženatý, manželka Michaela, synové Maxmillian (5) a Martin (3)

Kvalita prověřená časem

► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁŘNY

MORAVIA STEEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁŘNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,
739 70 Třinec, tel: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz
MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,
tel: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,
www.moravia-steel.cz

Sandra trénuje a komentuje

Sandra Kleinová (28) loni ukončila kvůli zdravotním problémům kariéru, ale na nedostatek práce si nemůže stěžovat. Začala totiž trénovat šestnáctiletou Rusku Ksenii Lykinovou. „Chtěla bych ji vytáhnout do páté stovky žebříčku WTA,“ přeje si Sandra, která začala i s komentováním tenisových přenosů pro Eurosport. „Zkusila jsem to párkrát jako spolukomentátorka, když bylo Roland Garros. Šéfredaktorovi se můj projev líbil a dal mi nabídku. Byla to výzva a hlavně - baví mě to.“

Routa a Staněk získali juniorský Davis Cup!

Tým Prahy vyhrál začátkem prosince v Pelhřimově juniorský Davis Cup a přičinili se o to především mladší žáci I. ČLTK Marek Routa a Robin Staněk, které doplnil Ondřej Dušek. Ve finále povolila Praha týmu jižní Moravy ve všech třech zápasech (hrály se dvě dvouhry a debl) jen sedm gamů! Staněk porazil Elíška 6:2, 6:1, Routa prvního hráče ročníku Fila 6:1, 6:1 a ve čtyřhře vyhráli Routa a Staněk nad dvojicí Filo - Kocourek 6:0, 6:2. „Kluci mi udělali radost, hráli výborně a stejně tak vystupovali,“ pochválila svěřence trenérka Magda Zemanová.

Účastníci předvánočního turnaje: zleva Petr Šimůnek, Petr Huťka, Pavel Huťka, Vladimír Motlík, František Stejskal, Václav Klaus, Petr Kuchár a Ranko Pečić. Pavel Bém oficiální fotografování nestihl...

Předvánoční debly vyhráli Klaus se Stejskalem

Tradiční předvánoční turnaj ve čtyřhře si na Štvanici zahrál i prezident Václav Klaus. Primátor Pavel Bém kvůli jednání o nové vládě dorazil později, a tak uspokojil chuť na tenis singlem s Pavlem Huťkou. Turnaj pro partnery klubu a pozvané hosty vyhrála dvojice Klaus - Stejskal a při následující večeri, která končila až v pozdních hodinách, se zdaleka neprobíraly jen fiftýny. „Jsme rádi, že se z turnaje stala milá tradice a chceme v ní určitě pokračovat,“ komentoval akci na závěr roku prezident I. ČLTK František Stejskal.

Štěstí přeje připraveným

www.ferona.cz

Ferona
železná jistota

Kráska za čtyři miliony

Začátek roku 2006 byl krutý k řadě sportovních zařízení. Pod tíhou těžkého a vlhkého sněhu spadly střechy na několika stadionech a za své vzala v březnu i nafukovačka na Štvanici. Dnes už se tři měsíce hraje ve zbrusu nové hale. A není to ledajaká »bublina«. Na korbě kamionu putovala téměř tisíc kilometrů z dalekého italského Milána. Přes švýcarské Alpy a Německo až na Štvanici. Halu, jež zakrývá tři kurty, opět dodala firma Plasteco Milano, jeden z nejrespektovanějších výrobců tohoto druhu »architektury« na světě. Už padesát let zastřešují Itálové fotbalové i hokejové stadiony či plavecké bazény a tenisové kurty. Halu pro Štvanici ušili lidé z Plasteco Milano zhruba za dva měsíce.

„V České republice není firma, která by uměla nafukovačku ušít tou formou, jakou jsme potřebovali. Naše hala má specifický tvar. Navíc nesedí na kotvách

na zemi, nýbrž je posazená na mantinely tři kurtů. To znamená, že pod střechou zůstalo i jakési hlediště,“ vypočítává manažer I. ČLTK Vladislav Šavřda, který dohlížel na pojistnou událost spojenou s pádem staré haly i na stavbu té nové. A ta je skutečným štvanickým klenotem.

Italové šili halu skutečně na míru, určitá místa bylo totiž třeba překlenout travertami a otočnými vchody. Upravovali se také agregát, kterým se do haly žene vzduch. Pod dvouvrstvou střechou jsou dva antukové kurty a jeden s umělým povrchem Play It, tedy kobercem, který se každoročně pokládá na dřevěné desky a izolační vrstvu. „Hala funguje jak pro závodní tenis, tak pro tenisovou školu i rekreační hraní. Dělá nám dlouhodobě dobrou službu,“ vypočítává Šavřda.

Stavba nafukovačky nebyla na začátku listopadu procházkou růžovým sadem, ač počasí venku vykouzlilo téměř letní

teploty. Složitá akce trvala téměř čtyři dny. „Zvláštním způsobem se musela umístit světla, navíc je to dvouplášťová hala, která má mezi dvěma vrstvami vzduchový polštář a lépe tak izoluje,“ popisuje Šavřda. Štvanická »bublina« prý přišla zhruba na čtyři miliony korun.

Klubu dělá obvykle službu od října do konce března, což je o několik týdnů méně než v komerčnějších tenisových centrech. „Neprovozujeme ji tolik týdnů jako ostatní. Máme kvalitní závodní tenis a v říjnu ještě pořádáme společenské turnaje, proto se sami takto »obíráme« o finance. Ale je to kvůli spokojenosti všech našich hráčů a členů,“ podotýká Šavřda, jenž se už nemusí bát, že nový štvanický klenot klesne pod návaly sněhu. „Kdyby přišlo masivní sněžení, odpustíme vzduch z mezivrstvy, aby šlo teplo z haly až do horního pláště. Pak bude sníh rychleji tát a stékat dolů...“

Novou halu bylo třeba nejprve rozprostřít a po obvodu důkladně připevnit. Pak už se »bublina« vyloupla v plné kráse (nahore).

Petr Šimůnek nechyběl na setkání CTC

Petr Šimůnek, člen devítičlenného řídicího výboru sdružení stoletých klubů, se v Lausanne zúčastnil dalšího setkání CTC, jehož hostem byl i bývalý prezident Mezinárodního olympijského výboru Juan Antonio Samaranch. I. ČLTK je v rámci sdružení velmi aktivní. Na jaře plánuje cestu do Dublinu k přátelskému utkání s Fitzwilliam Lawn Tennis Club a také domácí utkání s některým z italských klubů. „S prezidentem bruselského Royal Leopold Clubu jsme se domluvili na pokračování organizování akcí pro děti, tentokrát ve formě setkání tří klubů v Praze. Třetím klubem by měl být The Edgbaston Priory Club z Birminghamu,“ nastínil Petr Šimůnek.

Petr Šimůnek a Juan Antonio Samaranch

Mistry v deblech favorité

Mistry klubu ve čtyřhře pro rok 2006 se podle očekávání stali Dan Vaněk a Mirek Tomka. Ve finále porazili překvapivé soupeře - mladíčky Tomáše Pitru a Davida Šimůnka. Semifinále bylo poslední štací pro nasazené páry Šima - Mudřík a Bělohorský - Matějovský. „Účast třidvaceti párů nás příjemně překvapila, v pořádní deblového mistrovství klubu budeme určitě pokračovat,“ říká Vladislav Šavřda. „Výtka naopak patří těm, kdo se přihlásili a nedokázali v průběhu několika týdnů najít čas pro sehrání svého prvního zápasu.“

Finalisté klubového mistrovství v deblu: vlevo finalisté Tomáš Pitru a David Šimůnek, vpravo vítězové Dan Vaněk a Mirek Tomka

Babí léto svědčilo děvčatům

Podzimní klubový den se 24. září konal za letního počasí a účasti 18 deblových párů, které byly rozděleny do čtyř skupin, do čtvrtfinále postupovaly vždy první dvě dvojice. „Budiž ke cti některým dobrým hráčům, že turnaj pojali spíše společensky a spárovali se s mírně slabšími partnerkami nebo dětmi, takže sice ztratili možnost bojovat v samém závěru, ale o to větší prožitek ze hry poskytli svým partnerkám. To platí zejména o Luboši Zahradníkově, Danu Filjovi, Pavlu Mudříkovi a Petru Šimůnkovi,“ říká Vladislav Šavřda. Turnaj nakonec vyhrály dámy: Alice Riklová a Vlasta Bervid. Radost měli určitě i ti nejmladší účastníci turnaje, kteří vyhráli soutěž druhé šance - Lucie Šimůnková a Patrik Rikl byli za hezkou hru odměněni velkým zmrzlinovým pohárem.

Pavel Huťka: Partu nám mohou závidět

Pavel Huťka v dobách, kdy patřil mezi domácí špičku

Před dvaatřiceti lety byla Štvanice úplně jiná, tak jako celý tenis. Andre Agassi nebyl ještě na světě a Ivan Lendl se teprve učil zacházet s raketou. Tehdy, v roce 1965, přišel šestnáctiletý PAVEL HUŤKA (57) ze Šumperka do Prahy. Nejdřív byl vynikajícím hráčem, pak trenérem, po dvacet let už patří i do výkonného výboru I. ČLTK.

Vzpomeňte, jak jste na Štvanici přicházel.

„To není těžké, pamatuji si to velice přesně. Přišel jsem v únoru 1965 a bydlel v dřevěné svobodárně tehdejšího Motorletu na Smíchově. Byl to velký skok... Už za pár měsíců jsem ale vyhrál Pardubickou juniorku, dostal se do reprezentace a potvrdil si, že to byl správný krok. Na gymnáziu Nad Turbovou jsem navíc potkal lásku, svoji budoucí manželku, a najednou se mi začalo v Praze líbit. Po dvou letech jsem se přestěhoval na Štvanici, bydlel jsem v místnosti po paní Drobné, matce Jardy Drobného. V tom pokoji, který měl patnáct metrů čtverečních a kde nebyla teplá voda, jsme s manželkou Majkou bydleli i po svatbě a starší dcera Klára se narodila v porodnici na Štvanici, na jejímž místě jsou dnes dvorce číslo 2 a 3. To už skoro nikdo neví...“

Jak vlastně vypadala Štvanice před dvaatřiceti lety?

„Zázemí se s dneškem samozřejmě srovnat nedá. Byla tady dřevěná klubovna, ale i když za moc nestála, stejně jako šatny, obojí mělo svého ducha. Cítili jsme se tady velice dobře, nám mladým klukům tady nic nescházelo, i když tady byl jen malý bufet, který někdy fungoval a někdy ne. Hrozně rádi na to vzpomínáme a někdy nám tady stará atmosféra chybí. Spoluvytvářeli ji skvělí hráči, kteří tu byli. Ať šlo o Javorského, který tady byl dlouhá léta jedničkou, Petra Štrobla, Pavla Bendu nebo Pavla Kordu.“

Čím to bylo, že jste se tady cítili tak dobře?

„Na tehdejší dobu tu bylo zázemí velmi dobré, navíc výborná parta. Působil tu naprosto skvělý správce doktor Souček, dával tomuhle místu něco mimořádného a všichni jsme ho měli velice rádi. Byl to inteligentní a vtipný

pán, jenž rozuměl tenisu. Za léta, co jsem tady bydlel, jsme užili spousty legrace.“

Na co z tehdejší doby si třeba vzpomenete?

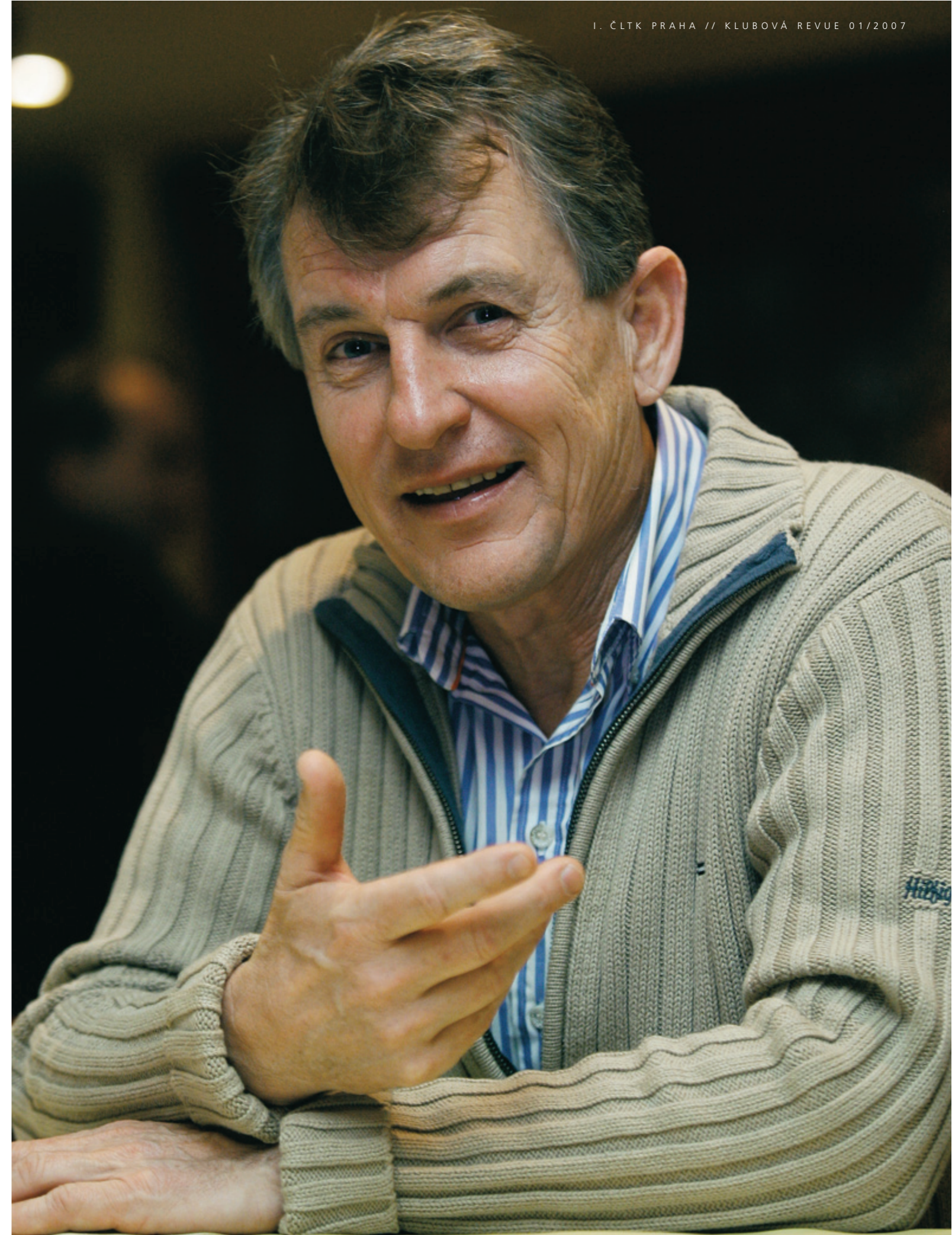
„Jak jsem ráno vstal a šel se nasnídat na Poříčí. Tenkrát ještě nebylo na Hlávkově mostě tolik aut, přešli jste ho klidně třikrát tam a sem, aniž by nějaké jelo. Navíc uprostřed mostu byla stanice tramvaje, popojel jsem jednu zastávku a byl na Poříčí.“

Na jaké štvanické trenéry nejvíc vzpomínáte?

„Je jich víc. Pamatuji Miloše Konráda, Milana Širokého, Pavla Bendu a jeho nezapomenutelné poučky. Rád vzpomínám na státního trenéra Pavla Kordu, věnoval se mi, když jsem potřeboval předělat bekhend obouruč na jednoruč. Snad nejvíc ale vzpomínám na Jirku Javorského, ke kterému jsem měl velký respekt a velice rychle jsem vstřebával jeho rady. Je paradox, že jsem ho jako trenéra nezažil na Štvanici, ale na Rudé hvězdě, kde jsem byl na vojně. S Javorským jsme hráli podobně, byl to technický hráč, co hodně přemýšlí. Vzpomínám si, jak jsem se s ním v době, kdy on končil a mně bylo asi devatenáct - byl tehdy druhý na domácím žebříčku, sehrál vyrovnaný zápas v Ústí a prohrál 5:7 ve třetím. To byl velký zážitek.“

Mluvíte o dobré partě, na Štvanici máte mnoho kamarádů dodnes. Hodně deblů jste sehrál například po boku Vladislava Šavrdy...

„Jasně, s Vládou se známe víc než třicet let, debly jsme trénovali skoro denně. A hrálo se mi s ním moc dobře. Byl jsem technický hráč, potřeboval jsem k sobě někoho, kdo míčky pozabíjí. Nastupoval jsem taky s Vládou Zedníkem. Ale vždyť já jsem debla

S Václavem Klausem při jednom z jarních turnajů na Štvanici

hrál snad skoro s každým včetně Ivana Lendl. Jemu bylo osmnáct, už tehdy čtyřhru moc nehrál, ale jednou jsme spolu nastoupili v Nice a hodně jsme potrápili wimbledonské vítěze McNamaru s McNameem.”

Byl jste ale také hodně dobrý singlista.

„Moje nejlepší umístění bylo 81. místo na světě. Možná jsem byl tak vysoko jen měsíc, ale byl. To, že jsem byl v první stovce ATP považuju za splnění svého tenisového snu.“

Když se podíváte na singlovou kariéru, měl jste na víc?

„To je těžké vzpomínání. Už ve dvaceti jsem patřil mezi evropskou špičku, ale svůj první mezinárodní turnaj jsem si zahrál až v šestadvaceti. To mluví za všechno. Tenkrát měli licenci a smlouvu s Pragosporem na profesionální turnaje jen čtyři nejlepší Čechoslováci. Obvyčejně šlo o Honzu Kodeše, Jirku Hřebce, Frantu Pálu a Vládu Zedníka. Kdo licenci neměl, vyjel jednou za rok na nějaký pouťák a dost. Dostat se mezi čtyřku, to byla tehdy obrovská motivace, ale také obrovský tlak. Každý zápas pro mě byl téměř existenční, já kvůli tomu hrál víc při zdi, míř riskoval a spoléhal na to, co umím. Prostě jsem se nevyvíjel.“

Kdy jste licenci získal?

„V šestadvaceti. Hned na prvním turnaji ATP v Mnichově jsem se dostal mezi nejlepších osm.“

Proč vám licenci tak dlouho upírali?
„Tenis byl tenkrát jediný sport, ve kterém se lidi dostali k penězům a nemuseli emigrovat. Ale vůle rozšířit počet hráčů, kteří mohli na turnaje vyjždět a vydělávat, nebyla velká dokonce ani u tenisového svazu. Oni se báli, trochu nám záviděli, a přestože jsem výkonnost měl, byl jsem v našem žebříčku až pátý šestý a jezdit mohli prostě jen první čtyři. Byla to politická hra. Kdyby komunisti chtěli, mohl jsem dostat dřív šanci i já.“

Jaký byl váš největší zápas?

„Rozhodně s Italem Panattou v prvním kole French Open 1976. Bylo mi dvacet sedm, na okruhu jsem byl druhý rok, ale na Roland Garros jsem nastoupil poprvé. Rok předtím mi krátce před Paříží přišel na turnaj do Düsseldorfu telegram, že jsem se nevešel do kvóty ČSTV a na French Open nesmím... Tentokrát jsem v Paříži týden trénoval, zvykl si na míče Tretorn, co málo skákaly. Zato Panatta vyhrál turnaj v Římě a přijel prakticky bez přípravy.“

A vy jste na něj měl mečbol.

Na hráče, jenž o pár dní později Roland Garros vyhrál...

„Byl to nezapomenutelný zápas. Viděl ho státní trenér Pavel Korda a část i Jirka Hřebec. Prohrával jsem 1:2 na sety a šlo se tehdy ještě na patnáct minut do sprchy. Udělal jsem si tam taktiku a čtvrtý set vyhrál 6:0. Ten set bych chtěl ještě jednou vidět, bohužel jsem si neřekl o video. V pátém setu jsem měl výhodu na 5:3 a pak ještě mečbol za stavu 10:9. Na mečbol mi Panatta zahrál prase, já míček doběhl a chtěl ho přelobovat. On balónek jen tak tak vrátil, já zahrál téměř jasně vítězný prohoz, jenže on úžasnou rybičkou mečbol odvrátil. Lidi řvali a tleskali a já si jen povzdechl, že se to musí stát zrovna mně. Prohrál jsem 10:12.“

Nakonec jste ale díky tomu byl slavný, ne?

„Ano, v uvozovkách řečeno jsem byl možná slavnější, než kdybych ten zápas vyhrál. Kdo z hráčů ten fiftýn viděl, vždycky říká, že na něj nemůže zapomenout. Později jsem jednou trénoval s Panattou v Monte Carlu. Zahráli jsme podobný míč, zase jsem ho prohodil po lajně a on mi povídá: Takhle jsi to měl tenkrát zahrát. A smál se mi do očí...“

Tenkrát asi ve světě muselo vyvolat hodně otázek, kde se celou dobu skrýval tak dobrý hráč?

„Když jsem přišel po zápase do šatny, vrhli se na mě novináři a ptali se, jak je to možné, kde jsem celou dobu byl.

Ale já byl strašně unavený, tak přišel Jirka Hřebec, usadil mě na lavičku a všechno jim řekl za mě. Začal jim povídat, jak mě komunisti nechtěli pustit a tak dále. Vedoucí naší výpravy radši rychle utekl na záchod. Nicméně druhý den u nás stejně vyšlo v novinách, že jsem dal přednost studiu před tenisem a další podobné kecy.“

Patřil jste k nepříjemným soupeřům i proto, že podáváte a smeučujete levou rukou, ale jinak hraje pravou. Jak jste se to naučil?

„Od přírody jsem levák, ale tenkrát byli leváci předělávání ve škole na praváky. Pravou jsem hrál tenis líp, ale v levačce jsem měl nesrovnatelně větší švih. Zkoušel jsem servírovat pravou, ale prostě jsem na to neměl, a tak jsem zůstal u přehazování rakety z jedné ruky do druhé.“

Na Štvanici jste působil i jako trenér, ale pouze tři roky. Proč?

„Trénoval jsem tu začal od roku 1986, když jsem se vrátil z Německa. Byli jsme tady v trenérském týmu s Vládou Šavrdou a Honzou Šestákem. Hrozně nás to bavilo, měli jsme také moc dobrý materiál. Hráli tady Ríkl, Damm, Vízner, Kodeš junior i výborné holky. S týmem Damm, Kodeš, Hovorka jsem jako kapitán vyhrál v Austrálii prestižní Youth Cup, mistrovství světa týmů do šestnácti let, všichni to byli moji svěřenci. Nicméně v roce 1987 jsem dostal nabídku zastupovat firmu Pro Kennex, začal jsem se rozdvíjet v trenéra a podnikatele a nakonec se rozhodl, že půjdu cestou podnikatele. Půl roku mě bolela hlava z těžkých začátků, ale postupem času jsem se ujistil, že jsem se rozhodl správně.“

Od roku 1986 jste také ve výboru I. ČLTK. Na co jste na Štvanici nejvíce hrdý?

„Na to, že se za klub nemusíme stydět, ať už přijede kdokoli z Evropy nebo ze světa. Můžeme nabídnout velice pěkné prostředí jak na kurtech tak kolem bazénu. Máme skvělou restauraci, dostali jsme se prostě na evropskou úroveň a to bylo vždycky naším cílem.“

Co byste naopak ještě vylepšil?

„Snažíme se klub rozšířit do míst za viaduktem. To je náš dlouhodobý cíl.“

Vypadá to, že práce v klubu vás hodně baví. Je to i tím, že se zde sešla parta lidí, kteří spolu dobře vycházejí?

„Určitě. Jezdíme spolu na dovolené a na hory, děláme tady večírky. Jádro lidí nám může závidět každý klub v republice.“

Extraligový tým I. ČLTK v sezoně 2006: v přední řadě zleva kapitán Jiří Fencel, Katka Böhmová, Michaella Krajčec, Míša Paštiková a Martin Kameník, nahoře zleva kapitán Jiří Hřebec, Jan Marek, Jan Minář, Ivo Minář, Jan Mertl a Jan Hernych

Před branami finále

Opět před branami finále skončil tým I. ČLTK při zájmové extralize smíšených družstev. Ta se hrála krátce po US Open v Ostravě. Po hladkých výhrách nad Mariánskými Lázněmi a týmem Moravskoslezský tenisový vystavil klubu stop v boji o finále obhájce titulu a pozdější šampion TK Neridě. I. ČLTK tak skončil s Českou sportovní na děleném třetím místě.

„Byl to ročník, ve kterém jsme splnili jen tu nejzákladnější povinnost, a to porazit papírově slabší soupeře z Mariánských Lázní a z Ostravy. Rozhodující zápas o postup do finále proti TK Neridě se nám vyloženě nepovedl,“ hodnotí Vladislav Šavřda.

Tým TK Neridě, v jehož řadách působí ostřílení borci z profesionálních turnajů nejvyšší kategorie Lukáš Dlouhý, Tomáš Zíb či Květa Peschkeová přemohl tým I. ČLTK již v loňském semifinálovém měření sil na svých kurtech. To se ještě extraliga hrála jiným systémem. Letos probíhala celá soutěž v profesionálnějších podmínkách a na jednom místě. Výsledek ale opět příznivce klubu nepotěšil - I. ČLTK prohrál s TK Neridě 1:5! A to ještě jediný bod získal štvanický klub poté, co Dlouhý takticky skrečoval jedničky I. ČLTK Janu Hernychovi.

Rozdíl ve skóre udělala především dvě utkání. V tom prvním Michaella Krajčec nestačila na Květu Peschkeovou a podlehla 3:6, 4:6.

„Věřili jsme, že je Míša favoritkou, ale Květa hrála výborně takticky a potvrdila, že v extralize podává špičkové výkony,“ říká Šavřda, jehož ještě více mrzela porážka Iva Mináře s Polákem Kubotem. „Měl to být bod pro nás, neboť Kubot je výrazně lepší na rychlých površích. Bohužel výkon Iva byl velmi netaktický a chaotický,“ mrzí Šavřdu. Mladší z bratrů Minářových podlehl polské akvizici TK Neridě 5:7, 4:6.

Šanci měl mít i Jan Minář proti Chramostovi, ale také zklamal a prohrál 3:6, 4:6. Po loňském hostování v Přerově, kde často bodoval, dostal šanci ve štvanickém týmu, ale zhostil se jí ve všech ohledech špatně.

Bohužel ani bojovný Mertl proti zkušenému Zíbovi a Böhmová

proti polské juniorce Radwanské neuhráli lepší výsledek - v těchto zápasech vůbec nesvitla jiskřička naděje na zvrát.

Positivní tečkou za nepodařeným ročníkem byla alespoň snaha pořadatelů o renovaci poněkud »zatuchlé« soutěže. Záznamy utkání přinášel každá den kanál ČT4, po několika letech odmly se hrálo o prémie. Celková dotace extraligy byla 800 tisíc korun, I. ČLTK bral za třetí místo 100 tisíc.

„Tím, že se hrálo o prémie, dostala extraliga alespoň nádech profesionality. A aspoň částečně se nám vrátily náklady,“ říká Šavřda. A věří, že letos se I. ČLTK ukáže v extralize v lepším světle.

Pořadí tenisové extraligy 2006

1. místo TK Neridě (300 000 Kč)
2. místo TK Precolor Přerov (200 000 Kč)
- 3.-4. místo I. ČLTK Praha (100 000 Kč) a TK Česká Sportovní (100 000 Kč)
- 5.-6. místo Moravskoslezský TK (50 000 Kč) a PSK Olymp Tovek (50 000 Kč)

Výsledky I. ČLTK v extralize 2006

I. ČLTK Praha - TK Purum Mariánské Lázně 8:1 (Hernych - Dilaj 6:1, 6:1, I. Minář - Příhoda 6:2, 6:3, Krajčec - Hradecká 6:3, 6:2, Böhmová - Blahotová 6:3, 7:6, J. Minář - Dražný 6:3, 6:0, Marek - Holenda 6:2, 6:0, Hernych, I. Minář - Dilaj, Holenda 6:2, 6:4, Marek, Kameník - Příhoda, Vymetálek 0:6, 5:7, Krajčec, Paštiková - Dudláková, Hradecká 6:2, 6:2)
I. ČLTK - Moravskoslezský tenisový 7:2 (Kameník - Plaček 4:6, 6:3, 6:4, Mertl - Schulhauser 6:4, 6:4, Krajčec - Fisllová 6:0, 6:2, Hernych - Panfil 6:3, 6:7, 6:0, I. Minář - Vencel 6:1, 6:3, Paštiková - Holušová 3:6, 6:0, 6:0, Paštiková, Böhmová - Holušová, Fisllová 2:6, 6:4, 0:1 skreč domácí, Marek, Kameník - Plaček, Michnev 6:3, 4:6, 0:1 skreč domácí, Hernych, Mertl - Vencel, Krkoška 2:6, 6:1, 1:0 skreč hosté)
I. ČLTK - TK Neridě 1:5 (Hernych - Dlouhý skreč hosté, I. Minář - Kubot 5:7, 4:6, Krajčec - Peschkeová 3:6, 4:6, Böhmová - Radwanská 4:6, 3:6, Mertl - Zíb 1:6, 3:6, J. Minář - Chramosta 3:6, 4:6)

Ivo Minář

Kateřina Böhmová

Zarina Diyas

Největší úspěchy hráčů I. ČLTK v druhé polovině roku 2006

Muži

- Martin Damm** ve čtyřhře vítěz US Open (s Paesem) a finalista mixu (s Peschkeovou), semifinalista Turnaje mistrů v Šanghaji, turnaje ATP Tour v Cincinnati (2 450 000 USD) a v Torontu (2 450 000 USD, vše s Paesem)
- Jan Hernych** čtvrtfinalista turnaje ATP Tour v Petrohradu (1 000 000 USD)
- Ivo Minář** 2. kolo ATP Challengeru ve Štětíně (125 000 USD)
- Jan Vacek** 2. kolo ATP Challengeru v Nottinghamu (25 000 USD), semifinalista čtyřhry na ATP Challengeru v Grazu (25 000 USD, s Mertlem)
- František Čermák** finalista čtyřhry na turnajích ATP Tour v Lyonu (775 000 USD), Moskvě (1 000 000 USD), semifinalista v New Havenu (650 000 USD, vše s Levinským), 2. kolo ve dvouhře na turnaji ATP Tour v Palermu (355 000 USD)
- Petr Pála** vítěz čtyřhry na turnaji ATP Tour ve Vídni (665 000 USD, s Víznerem), semifinalista v Tokiu (665 000 USD, s Novákem), čtvrtfinalista v Bangkoku (525 000 USD, s Novákem), Bukurešti (355 000 USD, s Mertiňákem)
- Jan Mertl** semifinalista ATP Challengeru ve Freudenstadtu (25 000 USD) a v Doněcku (25 000 USD), čtvrtfinalista v Grazu (25 000 USD)
- Jan Minář** vítěz turnaje Futures v Polsku
- Dušan Karol** semifinalista turnajů Futures v Chorvatsku a Itálii, trojnásobný čtvrtfinalista turnajů Futures

Ženy

- Michaela Krajicek** semifinalistka turnaje WTA Tour v Hasseltu (175 000 USD), čtvrtfinalistka ve Stuttgartu (650 000 USD), čtvrtfinalistka čtyřhry v New Heavenu (600 000 USD, s Morariu), v Luxembourg (600 000 USD, s Dementěvovou) a ve Stuttgartu (650 000 USD, s Jankovičovou)
- Iveta Benešová** 2. kolo turnajů WTA Tour ve Stuttgartu (650 000 USD) a v Moskvě (1 340 000 USD), finalistka čtyřhry na turnaji WTA Tour v Moskvě (1 340 000 USD, s Voskobojevovou)
- Michaela Paštková** 2. kolo turnaje ITF v Denain (75 000 USD), ve čtyřhře finalistka turnajů ITF v Bronxu (50 000 USD), Bielle (50 000 USD) a Bratislavě (75 000 USD, vše s Hradeckou)
- Kateřina Böhmová** 2. kolo turnaje ITF v Barceloně (75 000 USD)
- Lucie Hradecká** semifinalistka turnaje ITF v Přerově (25 000 USD), ve čtyřhře finalistka turnaje WTA Tour v Portoroži (145 000 USD, s Voráčovou), semifinalistka ve Stuttgartu (650 000 USD, s G. Navrátilovou)

Žáci a dorost

- Roman Jebavý** vítěz ITF 2 v Praze (Neridé), vítěz čtyřhry na Orange Bowlu
- Jiří Košler** vítěz M ČR do 18 let v Pardubicích v singlu i deblu
- Jan Blecha** finalista dvouhry ITF 4 v Belgii a finalista čtyřhry tamtéž (Tarkett Junior Open)
- Jan Šátral** vítěz »A« do 18 let v Říčanech
- Kateřina Kramperová** finalistka ITF 2 v Halle, semifinalistka ITF 1 v Essenu, semifinalistka čtyřhry juniorek na US Open a ME 18 (s Vaňkovou)
- Tereza Budilová** vítězka Masters Česká spořitelna do 18 let
- Martina Borecká** finalistka Masters Česká spořitelna do 18 let
- Karolína Plíšková** semifinalistka dvouhry ITF 4 v Belgii a finalistka čtyřhry tamtéž (Tarkett Junior Open)
- Kristýna Plíšková** finalistka čtyřhry ITF 4 v Belgii (Tarkett Junior Open)
- Klára Kopřivová** vítězka Masters Česká spořitelna do 14 let a vítězka Nike Masters do 14 let, semifinalistka dvouhry Nike Masters World do 14 let, mistryně ČR 14 let
- Zarina Diyas** vítězka »A« do 14 let na Spartě ve dvouhře i v deblu
- Jaroslav Beránek** vítěz Masters Česká spořitelna do 14 let
- Tomáš Pitra** vítěz TE 2 do 14 let v Ostravě ve dvouhře i v deblu
- Petra Rohanová** vítězka »A« do 12 let v Rakovníku, vítězka Nike Masters do 12 let a finalistka »A« do 12 let na Spartě, čtvrtfinalistka dvouhry Nike Masters World do 12 let
- Marek Routa** vítěz »A« do 12 let ve Zlíně ve dvouhře i v deblu, člen vítězného týmu juniorského Davis Cupu
- Robin Staněk** finalista »A« do 12 let ve Zlíně a finalista v deblu tamtéž, člen vítězného týmu juniorského Davis Cupu
- Ondřej Budík** finalista »A« do 12 let na Spartě a v Rakovníku a Nike Masters do 12 let na Spartě
- Nathálie Becková** finalistka Masters Česká spořitelna do 12 let a Nike Masters do 12 let
- Matěj Mareš** vítěz »A« do 12 let na Bohemians
- Matěj Čabela** vítěz Masters Česká spořitelna do 12 let

Jaroslav Jandus: Pýchou jsou starší žáci

Šéftrenéra I. ČLTK Jaroslava Janduse (43) potěšily v uplynulém roce v mládežnických kategoriích asi nejvíc výkony starších žáků, i když ani mladší žáci a dorostenci v čele s Jebavým v týmových soutěžích zdaleka nezklamali. Tak stručně ale rok 2006 hodnotit nestačí.

„Štvanickou pýchou jsou starší žáci, kluci, kterým bude teprve letos čtrnáct, takže v této kategorii pokračují - Vrňák, Pitra, Eisner a Zedník, všichni ročník 1993,“ říká Jandus. „Zahráli výborně na domácím mistrovství družstev, kde byl pátým v týmu ještě o rok mladší Jakimič. Posilou byla také Kopřivová, která vyhrála všechny svoje zápasy v singlu i v deblu. Sestrám Plíškovým mistrovství bohužel nevyšlo, Prostějov jsme jinak v semifinále mohli porazit,“ říká Jandus a opakuje: „Starší žáci jsou prostě to nejsilnější, co v klubu máme, a rádi bychom, aby se letos aspoň tři z nich dostali do střediska vrcholového tenisu, což znamená být do pátého místa na domácím žebříčku.“

Stojí za zmínku, že Karolína Plíšková si loni zahrála semifinále ME 14 v Ostravě a s Kopřivovou, domácí mistryně ve dvouhře, vyhrály debla.

Dorost I. ČLTK prohrál na domácím mistrovství až ve finále s Prostějovem. Stojící (zleva) kapitán Dan Vaněk, Jan Blecha, Martin Kameník, Filip Zeman, Antonín Adamčík a Tomáš Toman, sedící (zleva) Jiří Košler, Eva Pigová, Kateřina Kramperová a Roman Jebavý

Starší žáci - finalisté mistrovství ČR 2006: zleva Kristýna Plíšková, Karolína Plíšková, Klára Kopřivová, Robin Jakimič, Lukáš Vrňák, Jan Zedník, Tomáš Pitra a Jakub Eisner

Tradičně silnou kategorií jsou v I. ČLTK i mladší žáci. Loni prohrál tým ze Štvanice na domácím mistrovství až ve finále s Prostějovem. „S postupem do finále jsme velmi spokojeni. Lídrem byla Rohanová, která ještě mezi mladšími žákyněmi zůstává, dobře zahrály i Becková a Pavelková. Ukázali se i kluci, Routa a Staněk byli navíc o rok mladší a letos v této kategorii zůstávají, dalšími dvěma v týmu byli Budík a Jakimič,“ říká Jandus a vyzdvihuje Routu a Rohanovou: „Marek je ze sportovní rodiny, má ohromný fyzický potenciál, výborný servis a tvrdé údery. Petra Rohanová, která u nás hostuje z Karlových Varů, je sice drobnější postavy, její největší zbraní je ale agresivní hra od základní čáry. Hraje velmi dlouze a přesně a výborně se pohybuje.“

Solidní rok za sebou má i Becková, letos už starší žákyně, která hostuje z Kadaně a trénuje na Štvanici jednou či dvakrát v týdnu. Je třetí hráčkou v ročníku a na mistrovství republiky hrála semifinále. Herní zlepšení loni ukázala i Pavelková.

V kategorii dorostu se v sezoně 2006 zaskvěl Jebavý i celé družstvo, které hrálo finále. „Oporou týmu byli kluci v čele s Jebavým, výborně zahráli

i Košler, vítěz Pardubické juniorky, loňský vítěz z Pardubic Kameník a také Zeman a Blecha,“ komentuje úspěch Jandus. „Mezi děvčaty jsme ale při zranění Kramperové měli problém, vše leželo na Pigové a Kristýně Plíškové. Druhé místo je vzhledem ke zranění Kramperové úspěchem, kluci předvedli znamenité výkony. Jebavý neprohrál ani zápas a ve finále proti Prostějovu porazil i Slováka Klížana, vítěze juniorky French Open.“

V soutěžích jednotlivců patří k největším úspěchům dorostenců vítězství Košlera v Pardubicích a postup Jebavého do Top 10 žebříčku ITF. „Letos poprvé objede všechny juniorské grandslamsy a bude hrát Galeův pohár, na konci roku by se rád vešel do první pětky,“ říká Jandus. „Krom toho by měl udělat první kroky mezi dospělými. Totéž Košler. I on má díky výbornému trenérskému a sponzorskému zázemí šanci se prosadit.“

Letos čekají v I. ČLTK od žáků a dorostenců další tituly. Mezi jednotlivci především od Rohanové, Routy nebo Vrňáka, možná i další vítězství na Pardubické juniorce. A týmy? „Za dva tituly v soutěžích družstev byl bych rád,“ doplňuje Jaroslav Jandus.

Míša na Štvanici s rodiči

Michaella Krajicek: Těší se na řidičák

Na světovém žebříčku je z hráčů I. ČLTK nejvyšší. Michaella Krajicek uchrátila v roce 2006 dva turnajové tituly a zakončila sezonu na 35. příčce. Spokojenost? „Jsem hodně spokojená, i když jsem doufala, že si splním svůj cíl a budu v první třicítce,“ říká čerstvě osmnáctiletá reprezentantka Nizozemska, která se už sedm let připravuje na Štvanici.

Usměvavá blondýnka je profesionálkou sice už od roku 2003, ale teprve druhý rok má program vyskládaný výhradně z turnajů WTA. Už si ale zvykla pohybovat se v šatně mezi největšími esy a ani soupeřky už na ni nehledí skrz prsty jako na juniorku, jež jim kraje z dolarového koláče praxe money.

„Už jsme se vzájemně poznaly, je to docela pohoda,“ vypráví Míša. Od velkých hráček prý odkoukává některé návyky. „Hodně si všímám, co dělají na kurtu i mimo něj. A taky se zraněními už jsem se poučila. Budu trpělivější, dám si vždycky delší pauzu, než abych se někam střemhlav hnala,“ popisuje slečna, již v minulosti kosily zdravotní lapálie poměrně často.

Devátého ledna oslavila Michaella osmnácté narozeniny. Ne doma ve Vysočanech, kde bydlí, ale na druhém konci světa v australském Hobartu. A těší se, jak v téhle sezoně odhodí okovy, kterými spoutala mladé hráčky WTA.

„Ještě loni jsem měla limit, mohla jsem hrát maximálně dvacet turnajů do roka a cítila jsem, že bych jich zvládla o pár víc. Místo toho jsem musela hrát třeba ligu v Holandsku či Německu. Naštěstí letos už žádný limit nemám,“ raduje se z čerstvě nabyté dospělosti.

Mentorem Michaely, která má v křestním jménu dvě I, aby ji Nizozemci nečetli Mišela, je její starší nevlastní bráška Richard, wimbledonský vítěz z roku 1996. „Když jsem v Holandsku, trénujeme spolu alespoň jeden nebo dva dny. Říša mě chce vždycky zkontrolovat a vidět, jak na tom jsem,“ říká o pětatřicetiletém bratrovi, jehož kariéru převalo před čtyřmi roky zranění lokte.

Za pár měsíců mohou být ze sourozenců dokonce i spoluhráči. Je velkým přáním jejich táty Petra, aby si dcera se synem zahráli smíšenou čtyřhru ve Wimbledonu. Předloni už měli od přísných anglických pořadatelů v kapse divokou kartu, ale Michaella si krátce před turnajem zranila koleno a přišla o čtyři měsíce. Loni zase zhatilo atraktivní plán zranění Richarda. „Poranil si kyčel, když hrál na antuce nějaké veteránské zápasy a nepovedl se mu dokluz k míči. Naštěstí nemusel na operaci,“ vypráví o sedmnáct let mladší Míša, jež doufá, že do třetice už vše v roce 2007 vyjde. „Ale stejně je škoda, že už to nevyšlo při posledním Wimbledonu, protože to bylo deset let od Richardova vítězství.“

Bratrovo jubileum oslavila Michaella po svém, když zařídila, že jméno

Krajicek opět zazářilo na travnatých kurtech. Bylo to při generálce na Wimbledon v domácím prostředí turnaje v nizozemském Hertogenboschi, kde si připsala třetí turnajový titul kariéry. „Říša se přijel samozřejmě podívat a snad ze mě měl radost. Vždyť tráva není zrovna mým nejsilnějším povrchem,“ vypráví Michaella, jež zpravidla září na betonech. Vždyť je také vítězkou juniorského US Open 2004.

Výhru v Hertogenboschi pokládá za vrchol loňského roku. „Bylo to krásný. Vyhrát turnaj v Holandsku, navíc tak silně obsazený,“ popisuje hráčka, již se v Česku příliš pozornosti nedostává, ale v Nizozemsku patří k největším sportovním celebritám. „Buďte si jisti, že druhý den každý věděl, že jsem ten turnaj vyhrála,“ popisovala humbuk, který vyvolala.

Ostatně - turnaj v Hertogenboschi byl loni malým mistrovstvím I. ČLTK. Do finále souběžně probíhající mužské dvouhry se dostal Jan Hernych, jenž se statečně, leč neúspěšně bil s chorvatským bomberem Ančičem.

Michaella sní o tom, že jednou bude patřit do Top 10, ale pro současnou sezonu si dala o něco snazší cíl. „Když mluvím na veřejnosti, chci být skromná a říkám, že chci do první pětadvacítky. Sama ale myslím ještě o kousek výš,“ culí se.

Top 20? „Asi tak,“ usměje se hráčka, jež bude potřebovat i větší přízeň osudu. Losy prvního kola na grandslamech, kde se dělá nejvíc bodů a buduje žebříčkové postavení, jí totiž v uplynulých dvanácti měsících stihaly jako černá ruka. Roland Garros - Schnyderová, Wimbledon - Stosurová, US Open - Šarapovová... „Musím ale také máknout sama. Když budu mezi nasazenými, vše půjde jednodušeji,“ ví Michaella, jež se s přibývajícím věkem i cílevědomější. V zimě už nereptala, když polykala tvrdé dávky fyzického tréninku. „Běhání, posilování. Klasický tréninky - sprinty, výdrž, schody, kliky, dřepy. Minulý rok jsem ještě říkala, že tohle nemusím. Teď už ale vím, že to je nutnost,“ přiznává tenistka a studentka angličtiny a španělštiny na jazykové škole.

Za pár týdnů se může také zařadit mezi čerstvé majitele řidičského průkazu. Autoškolou si začala dělat ještě před osmnáctými narozeninami. „Ohrožuju dopravu v Praze,“ směje se s tím, že po konci úvodní australské části sezony hodlá autoškolou dodělat.

Chci se zlepšit v deblu, říká František Kopřiva

A vaše žena...
„... má tenis jako hlavního koníčka, dokonce hraje seniorské turnaje a je sedmá na domácím žebříčku. Trochu se bojím, aby mě ještě nechtěla začít trénovat.“ (s úsměvem)

Tenis hrají i oba vaši synové, skoro celá rodina. Od kdy jste doma v I. ČLTK?
„Ve třidevadesátém jsme přivedli na Štvanici mladšího syna Petra. Bylo mu pět a začínal ve školičce u paní Vopičkové. Tenis ho bavil, začal hrát závodně a - tak jsme si na Štvanici udělali rodinné členství. Osmdesát procent hádek je u nás od té doby kvůli tenisu.“

Jaký jste hráč?
„Spíš podprůměrný rekreatant, nikdy jsem toho moc nevyhrál. Za to, co umím, vděčím hlavně panu Michlovi, se kterým na Štvanici jednou týdně trénuju. A těžce zkouším jeho trpělivost...“

Taky hrajete golf.
„Asi tři roky. Začal jsem s ním na nátlak kolegů v práci. Dlouho jsem odmítl s tím, že se pětadvacet let vztekám při tenise a teď přijde totéž při golfu, ale podlehl jsem. Když člověk najde čas a v klidu

může obejít hřiště, je to nádhera. Občas vyrazíme se syny, manželka nám »kedí«.

Nehraje?
„Zatím mě spíš podezřívavě pozoruje, asi má strach, že by mě a kluky golf mohl odvést od tenisu.“ (směje se)

Ke golfu vás přivedli kolegové, vy jste zase přivedl HSBC Bank, kterou už deset let řídíte, k tenisu a na Štvanici.
„To je pravda, HSBC je partnerem I. ČLTK už deset let. Je to pro nás spojení s prestižním sportem a klubem. A je příjemné, že kolegové, kteří holdují tenisu, mohou chodit hrát na Štvanici, kam to máme blízko. Klub navíc za posledních deset let udělal velký pokrok a funguje opravdu velmi dobře.“

Prozradíte svůj tenisový a pracovní cíl pro rok 2007?
„Chci se zase o něco zlepšit a naučit se hrát čtyřhru, aby se mně, singlistovi, nestávalo, že je pro mě každá druhá výměna v deblu šokem. (směje se)
A pokud jde o banku: v letošním roce se chystáme výrazně rozvíjet činnost v Česku i v celém regionu a já věřím, že oslovíme co nejvíc klientů mezi podnikateli i veřejností.“

Tenis prý k rodině Kopřivových patří. „Tatínek hrával velmi dobře, ale měl jeden problém: maminka ho na kurty nechtěla pouštět. Proto mi v mládí kladl na srdce, aby moje nastávající hrála tenis, abych si mohl občas zahrát,“ usmívá se FRANTIŠEK KOPŘIVA (55), ředitel HSBC Bank, a dodává: „Myslím, že otec by byl spokojen, manželka Hana hraje moc ráda. Jen nevím, jestli se mi to nevymklo. On totiž říkával: Občas...“

Petra Rohanová: Tenisová hvězdička, která střílí góly

Zatím nemá jasno, jestli bude jednou na olympiádě hrát hokej, nebo se bude radši prát o titul ve Wimbledonu. PETRA ROHANOVÁ (11) je totiž domácí jedničkou mezi dvanáctiletými tenistkami, ale současně i druhou nejproduktivnější hráčkou hokejového klubu HC Baník Sokolov v žakovské lize! „V posledních čtyřech zápasech jsem dala asi osm gólů,“ culí se drobná šesťáčka z Rotavy, městečka pětaticet kilometrů od Karlových Varů.

Rodiče neměli na výběr. „V Rotavě je oddíl vzpírání a hraje se fotbal a tenis. Takže bylo jasno,“ říká Petřin tatínek Petr, proč začala dcera ve čtyřech letech s tenisem. A kde se vzal hokej? „Máme dva starší kluky, Tomáše a Martina, a oba - i když taky zkoušeli tenis - hrají ve Varech hokej. Tak asi proto. Hokej je ideální doplněk tenisu, hlavně kvůli fyzice.“

Petra ale zdaleka jasno nemá. „Tenis i hokej mě baví stejně,“ usmívá se a maminka Lenka přilévá olej do ohně, když dodá: „Tak řekni, že chceš hrát hokej na olympiádě...“ Reprezentační trenér běčka hokejistek totiž nedávno Petru na ledě viděl a hned přišel s návrhem, že ji za rok za dva zařadí do týmu! Tatínek má ale jasno - vyhraje tenis.

Petra má nabitý program: dvakrát týdně trénuje doma v Rotavě s Pavlem Trojákem, dvakrát týdně ve Varech v TC Gejzírpark, kde je členkou, pod dohledem Jiřího Nového, a jednou týdně na Štvanici. K tomu dva časné hokejové tréninky v Sokolově... „Vstávám hrozně nerada a kvůli hokeji musím už v pět,“ říká. Jenomže hokej miluje a hrozně ráda dává góly. A tak vstává bez problémů. A jak to má se sprchováním

po zápasech? „V Sokolově mám vlastní sprchu a venku to trenér ohlídá,“ culí se.

Na Štvanici dojíždí Petra trénovat díky benevolenci školy, potřebuje uvolnit na celý den. V I. ČLTK zatím hostuje a trenérsky se jí věnuje Luboš Štych. Pokud prý v budoucnu přestoupí, pak na Štvanici, říkají rodiče. A už tuší, že když bude dcera dál vyhrávat, čeká je stěhování - byť dočasné - do Prahy. „Jinou možnost nevidím,“ smiřuje se tatínek Petr. Dcera mu dělá radost: v roce 2006 vyhrála mj. Masters série Nike Junior Tour dvanáctiletých a taky neoficiální ME »12« ve Francii.

„Petra je velká bojovnice a má výbornou kondici, obojí určitě díky hokeji. Jen by ještě potřebovala o pár centimetrů povyrůst...“ říká Luboš Štych.

Nová budova centrály HSBC, Londýn, Canary Wharf

Finanční skupina HSBC

patří s více než 9700 pobočkami v 77 zemích a teritoriích, 110 milióny klienty a 260 tisíci zaměstnanci k největším a kapitálově nejsilnějším finančním a bankovním institucím na světě. HSBC Bank plc Vám nabízí své služby prostřednictvím svých poboček v Praze a Bratislavě.

Renata Wikartová: Na Štvanici jsem prožila báječné chvíle

Na Štvanici přišla prvně ve svých jedenácti. A na tenisový ostrov chodí od té doby pořád, už čtyřiasedmdesát let! Paní RENATA WIKARTOVÁ (85), dlouholetá členka I. ČLTK, je přítom tak energická a vitální dáma, že byste jí její věk nehádali. Tenis už nehraje, ale říká: „Od tenisu, lyžování a krasobruslení mám zničená záda, ale moc ráda bych si ještě pinkla. Asi to ještě zkusím...“

Paní Renata Wikartová chodí i dnes na Štvanici ráda

Tatínek paní Wikartové Jaroslav Svoboda byl houslový virtuos

Reklamní poutač před obchodem Tenis Sport Svoboda Na Příkopěch

Jako devatenáctiletá tenistka I. ČLTK v roce 1940 na Štvanici

Vzpomenete si ještě, kdy jste přišla úplně poprvé na Štvanici?

„Velice dobře. Byla jsem ve škole a dostala od maminky vzkaz, abych si po vyučování vzala raketu a jela se ukázat na Štvanici. Někde mě prý viděli na turnaji a chtěli se na mě podívat. Vzpomínám si, že jsem tenkrát měla velkou trému, ale zvládla jsem to zřejmě na jedničku, protože mi řekli, že sem můžu chodit i v sobotu a v neděli a dostanu osobního trenéra. Tenkrát mi bylo jedenáct.“

Kde jste hrála do té doby?

„Na někdejším Kohinooru ve Vršovicích. Ale s tenisem jsem se sblížila na statku sestry v Dušníkách u Veltrus. Ona se tam provdala a s manželem hráli tenis závodně, takže si postavili pískový kurt.“

Ten jsme si museli pokaždé připravit, uválcovat, vytrhávala jsem tam travičku... Chodil k nim hrát taky Káďa a spousta dalších osobností. Já tam nejdřív sbírala míčky. Až později jsem se dostala na Kohinoorku do školičky k Antonínu Koželuhoovi, který mi řekl, že by bylo dobře, kdybych se tenisu věnovala.“

To asi chtěli i vaši rodiče, ne?

„Určitě, podporovali mě, i když sami tenis nehráli. Tatínek měl Na Příkopěch obchod se sportovním zbožím, Tenis Sport Svoboda, a já díky tomu dostávala od firmy Slazenger rakety. U tatínka v obchodě se tehdy dělaly tzv. originál anglické výplety. Chodili k nám Burian, Síba... prostě všichni tenisté.“

Ale váš tatínek Jaroslav Svoboda byl přece houslový virtuos!?

„Tatínek byl vystudovaný strojní inženýr, ale taky nadaný houslista, a tak se po konzervatoři věnoval hudbě. Byl Ševčíkův žák a jako koncertní mistr působil dlouho v Německu. Po první světové válce, ze které si přinesl zranění, ještě krátce hrál a pak měl houslovou školu. Později měl obchod a vynalezl regeneraci tenisáků! Bohužel to byl proces, který škodil zdraví, tatínek zemřel na rakovinu plic...“

Když jste přišla poprvé jako malá holčička na Štvanici - kdo s vámi hrál?

„Bíba Brodská-Křepelková, se kterou jsem později hrávala čtyřhru. A všichni včetně Rodericha Menzela mě okukovali.“

Renata Wikartová získala diplom za úspěšnou reprezentaci I. ČLTK, řadu ocenění za vedení tenisové školičky v různých klubech, v roce 1998 dostala medaili Karla Koželuha za zásluhy o rozvoj čs. tenisu a v roce 2003, kdy I. ČLTK slavil 110. výročí založení, obdržela titul Zasloužilý člen klubu.

A kdy jste hrála na Štvanici tenis naposled?

„V sedmadvadesátém, když jsem za Vlastu Vopičkovou vedla školičku. Byla tehdy na horách.“

Vy jste ale nehrála jen tenis, že?

„Dělala jsem taky krasobruslení, s tím jsem začínala už jako šestiletá holka na Slovanech, to je na Francouzské ulici. Bylo tam hřiště Sokola. Taky jsem s klukama mydlila hokej, byla jsem brankářka. Hrála jsem i ping-pong a díky Váňovi a Šlárovi jsem vyhrála i pěknou cenu ve smíšené čtyřhře, to bylo v roce 1940. Jenomže ping-pong nešel dohromady s tenisem, takže mi to pan trenér brzo zakázal. Za války jsem taky začala lyžovat, tehdy jsem byla poprvé v Alpách. A když mi bylo šedesát, tak jsem díky dceři, která byla mistryní republiky v drezúře, sedla na koně...“

Taky jste prý krásně zpívala.

„Zpěv, to byla moje velká láska už od dětství. Chodila jsem na něj ráda, dokonce jsem dělala zkoušku do Národního divadla, připravovala mě sólistka opery paní Zdena Hrnčířová. Já se tehdy zpěvu moc věnovala, ale po zkoušce mi bylo řečeno, že se přijímat nebude. Šéf opery mi sice řekl, ať ve studiu pokračuju, ale další rok jsem zkoušku vzdala. Později jsem měla ještě nabídku zpívat v Kühnově sboru, ale to už jsem měla dceru, Renatku, a maminka mi řekla, že mi ji hlídat nemůže. V té době už jsme měli obchod. Po tatínkově smrti jsem pak prodala piano a přestala zpívat...“

Pokud jde o tenis - na co nejvíc vzpomínáte?

„Na Pardubickou juniorku. Jenom mě mrzí, že když jsem konečně věřila, že bude moje, že bych mohla vyhrát, tak mi tam ukradli kabelku a já si to finále ani nezahrála. O všechno jsem tenkrát přišla, o peníze, taky o potravinový lístky, úplně jsem se rozspala a místo finále šla na policii. To bylo ve čtyřicátém, moje jediné finále v singlu, do kterého jsem v Pardubicích postoupila, a takhle mi uteklo.“

A proč na Pardubice tak vzpomínáte?

„Juniorku jsem hrávala moc ráda a mám z Pardubic spoustu zážitků a cen ze čtyřhry a z mixu. Debly mě moc bavily, šlo mi to u sítě. A taky vzpomínám na to, jak jsme si s hrabětem Kinským vždycky přáli, aby přišlo a my mohli jít do cukrárny. (směje se) Mimochodem - stýkáme se dodnes, i když do roku 1990 jsme se dlouho neviděli.“

Jaký je váš největší tenisový úspěch kromě juniorky?

„Se Šírokovou jsem vyhrála čtyřhru na mezinárodním mistrovství republiky, porazila jsem tehdejší akademickou mistryni republiky Urbánkovou, taky paní Kodešovou, maminku Jana Kodeše. Ale jak říkám, byla jsem hlavně debilka.“

Když jste ukončila kariéru, pracovala jste dlouho jako trenérka a - prý jste také trénovala Karla Gotta?

(usmívá se) „Máme v Jevanech domek, ve kterém jsme v létě trávili spoustu času, a na dvorci pana Gotta, Karlova tatínka, se hrála spousta turnajů. Několik jsem jich ve čtyřhře vyhrála, později také s Karlem, kterého jsem skutečně občas trénovala. Bohužel měl na tenis hrozně málo času.“

Tenis je vaší velkou láskou, ale co vaše zaměstnání? Co všechno jste dělala?

„Studovala jsem na Victoria College, ale za války ji Němci zrušili, a tak jsem musela do zaměstnání, do pojišťovny Star. A protože její ředitel fandil tenisu, mohla jsem pořád hrát mistráky i turnaje. Pak jsem pracovala na ministerstvu financí a studovala, v roce 1946 jsem se vdala a pak byla na mateřské s dcerou. Později jsem pracovala v Obecním domě a dělala sekretářku I. ČLTK a pracovala na ČSTV. S paní Kozákovou jsme vybavovali Martinu Navrátilovou na cestu do Ameriky, odkud se už nevrátila...“

Která doba byla podle vás nejradostnější pro štvanický tenis?

„Já vzpomínám nejradši na chvíle, kdy tu hrávali Jarda Drobny nebo doktor Bohuslav Hybš, můj kamarád. Tehdy jsem tu trávila všechny volné chvíle i víkendy, scházeli jsme se tady pravidelně a vůbec nebylo potřeba nic domlouvat nebo plánovat. Bylo to prostě báječné.“

A kdy to naopak bylo nejhorší?

„Pro mne za doby komunismu, když patřil klub pod Dopravní podnik.“

A jak se vám na Štvanici líbí dnes? Jak často sem chodíte?

„Štvanice je hezká, ale proti dřívějšímu je přece jen společensky trošičku studená, i když vím, že se výbor snaží. Změnila to doba. My se tu dřív hrozně rádi scházeli, dělali si tady večírky - bylo to úplně jiné. Teď je tu hodně lidí, kteří se ani moc neznají. Je mi to líto, protože v tomto směru znám Štvanici úplně jinou. Snad jen před Vánoci se scházíme v hojném počtu, je to vždycky moc milé a prima a chtěla bych za to Františku Stejskalovi a Vláďovi Šavrdovi, kteří klub vedou, poděkovat.“

CHEMOPROJEKT

Chemoprojekt, a. s.

- česká projekční, inženýrská a dodavatelská společnost
- na poli chemického průmyslu působí již od roku 1950 v oblasti organické a anorganické chemie, petrochemie, rafinerií, zpracování zemního plynu, výroby papíru a celulózy, energetiky a ochrany životního prostředí
- po privatizaci v roce 1992 se Chemoprojekt, a. s. zaměřil na komplexní činnost a realizaci investičních projektů formou na klíč
- koncem roku 2001 došlo ke změně akcionářské struktury Chemoprojektu jehož vlastníkem byla od roku 1995 francouzská inženýrská společnost Krebs/Technip
- novými akcionáři se počátkem roku 2002 staly české společnosti Safina, a. s. a Unis, s. r. o., které společně s managementem Chemoprojektu kontrolují 98,1% akcií
- v červenci roku 2004 se činnost Chemoprojektu rozšířila na oblast biotechnologické farmacie odkoupením ICN ČR, a.s. od americké společnosti (od 1.12.2005 byla ICN ČR přejmenována na tradiční VUAB Pharma a.s.)
- certifikáty - ISO 9001, ISO 14001

Chemoprojekt, a.s.
Třebohostická 14, 100 31 Praha 10
tel.: 261 305 336
fax: 261 305 341
e-mail: chemoprojekt@chemoprojekt.cz
www.chemoprojekt.cz

CHEMOPROJEKT

Péče o děti a mládež

Nadační fond dětského a juniorského tenisu (dále jen NF)

- Chemoprojekt, a.s. se podílí spolu se SAFINA, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic na podpoře NF partnerstvím při organizaci, osobní účasti představitelů a finančně
- bližší informace o NF naleznete na reklamní stránce SAFINA, a.s.

Vodácký putovní tábor (VPT LIPNO)

- tradiční aktivita podporovaná Chemoprojektem již od roku 1962
- možnost letní rekreace v přírodním duchu s vodáckým putováním po řece Vltavě
- původní tábořiště na osamělém břehu přehradní nádrže Lipno je v současnosti stálou základnou v majetku Chemoprojektu a.s.

Vladislav Šavřda a Karel Bárta odcházejí z greenu jamky č. 1. To ještě Vláška netušil, že ten den mu golfovi bohové příliš naklonění nebudou...

Zleva Ranko Pecič, Zdeněk Krampera, budoucí mistr klubu Oldřich Uher a obhájce titulu František Münster

Ryze dámský flight ve skvělé náladě: zleva Alice Riklová, Jana Hlaváčková s dcerou Janou a Iva Šimůnková, která hrála svůj premiérový turnaj v životě

Golf na Karlštejně: Není každý den posvícení...

Při mistrovství klubu v golfu, tradičně na karlštejnských greenech, se o tom poslední zářijový pátek nepřesvědčil zdaleka jen obhájce vítězství František Münster (i když přinesl výtečných 85 ran!). V poli poražených skončil i Vladislav Šavřda, jenž turnaj komentoval lapidárně: „Kdyby v tom dneska byla pořádná sázka, musel bych tady zřejmě nechat auto...“

Škoda, že na Karlštejně chyběli Stejskalovi, vychutnávající si houpání mořských vln na jachtě a tužící kondici na kolech, neustále začínající Pavel Huřka (v televizních záběrech při slavnostním otevření resortu na Zbraslavi měl přítom skvělý švih!) a někteří další. Počasí bylo totiž skoro letní, hřiště ve skvělé kondici a atmosféra báječná.

Dorazil i Martin Damm novopečený deblový šampion z US Open, který strávil týden po výhře v Davisově poháru v Praze. „Hrál jsem snad třikrát, tak uvidíme,“ oznámil ráno na drivingu. Ve výsledkové listině pak ve své kategorii trůnil suverénně nejvyšší s fantastickými 43 body! „Hraju už docela dlouho, takže i když mám půlroční pauzu, není to moc znát. Kolem stovky většinou přinesu a míče moc neztrácím,“ usmíval se v klubovně. V Americe prý čas ani chuť na trénink nemá, v Praze je zatím pořád zřídká. „S klukama máme docela honičku, na golf není čas a upřímně řečeno ani nálada. Ale když se naskytne den, kdy mi nevdá strávit sedm hodin golfe, proč ne? Baví mě to, moc, i když abstrák nepociťuju, pacient ze mě zatím není. Letos jsem hrál

dvakrát v Monaku a třikrát v Cincinnati - s Paesem. Dopoledne jsme vždycky odehráli debla a odpoledne obešli devítku, je tam nádherné hřiště.“

Klubový turnaj na Karlštejně Martin kvitoval. „Pro členy je to další krásný den, který můžou strávit společně, a golf hraje čím dál víc lidí. Je dobře, že Vláška Šavřda tradici klubového mistrovství založil.“

Ne všichni ale odjžděli z Karlštejna s třiačtyřiceti body. „Shrnu to: Hrál jsem na ...,“ ulevil si Martin Zenkl, ale smál se. „Ale byl to krásnej den a těch pěkných výhledů...“

„Mě potěšilo nejen počasí, ale i výkon. Tolik parů jako dneska jsem snad ještě nezahrál,“ liboval si Miroslav Horák

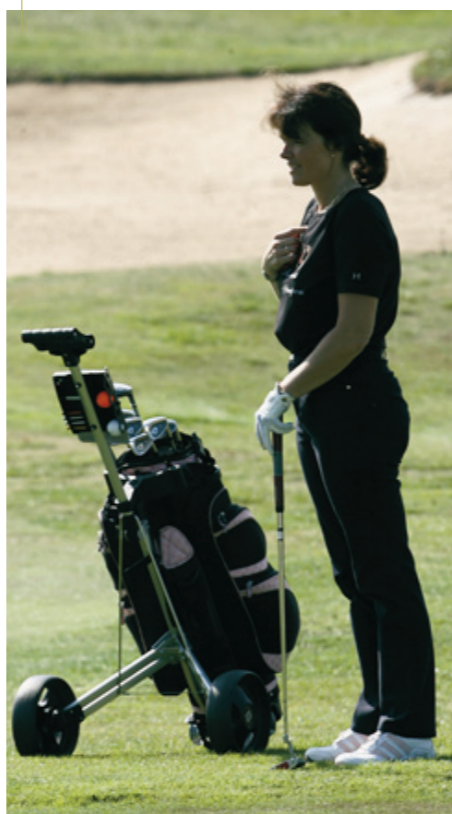

z Ferony, jednoho z nejdůležitějších partnerů klubu. Ve výsledcích kategorie HCP 18,1-36 se díky tomu našel na druhé příčce hned za Martinem Dammem, přinesl shodný počet 43 bodů. Skvěle hrál i Ranko Pecič. „První devítku jsem šel plus jedna, do patnáctky plus dva, ale patnáctku jsem pokazil a rozhodlo mě to... Ale byl to krásnej den, měl jsem skvělou společnost a ještě jsem hrál dobře.“

To František Münster přemítal, proč měl k obhajobě daleko. „Hrál jsem blbě... Nešlo mi to, nějak jsem nebyl koncentrovaněj. A Ranko začal tak skvěle - berdíkem a eaglem, že mě to nějak rozhodilo,“ usmál se.

Mistrem klubu pro rok 2006 se stal Oldřich Uher, který zahrál 80 ran, i když přemožitele našel - Jan Hlaváček přinesl 78, jenže hrál jako host. Nejvíce stablefordových bodů nabírali David Hlaváček (46) a Lenka Pavlíková (38) a vítězi jednotlivých kategorií se stali Ondřej Krampera (0-18; 43 b.), Martin Damm (18,1-36; 43) a Mirek Kuchař (37-54; 46). Tak zase za rok...

Iva Šimůnková zřejmě zvažuje, zda hrát raději na jistotu, anebo jít do rizika

Jiří Hřebec a jeho drive - tři sta metrů to sice nebylo, ale ta přesnost! Když to holt máte v ruce...

Váš partner ve světě drahých kovů !

SAFINA, a.s. je společností, která má rozhodující postavení v oblasti zpracování drahých a neželezných kovů nejen v České republice, ale i v Evropě. Široké portfolio produktů a služeb podpořilo vznik osmi samostatných produktových linií. Jako autonomní a rychle se rozvíjející je oblast recyklace, která má nejen ekologický význam, ale zajišťuje i opětný návrat drahých a neželezných kovů do výroby.

Produktové linie:

SAFINA - Klenotnické polotovary - klenotnické slitiny a pájky, dráty, plechy a granálie, mechaniky a řetězovina; výkup klenotnických odpadů a jejich výměna za zboží nové

SAFINA - Šperky - síť prodejen zlatých a stříbrných šperků tuzemských i zahraničních dodavatelů, doplňková služba pro zákazníky - příjem a výkup zlata, opravy šperků, zakázková výroba snubních prstenů, velkoobchodní prodej

SAFINA - Dentální materiály - dentální slitiny s obsahem drahých kovů, slitiny pro kovokeramiku a amalgamy, pájky pro pájení dentálních slitin, včetně slitin pro kovokeramiku

SAFINA - Průmysl - kontakty, pájky, slitiny s obsahem drahých kovů, dráty, plechy, targety a anody z drahých kovů

SAFINA - Platina - platinové laboratorní nářadí a nářadí určená pro homogenizaci a formování skla ve sklářském průmyslu, termočlánky

SAFINA - Chemie - chemické sloučeniny s obsahem zlata, stříbra a platinových kovů, katalyzátory na bázi Pd/C, roztoky pro galvanické lázně

SAFINA - Spojovací materiály - nity z Fe, Al, Cu a jejich slitin, včetně povrchové úpravy pozinkováním nebo pomosazením

SAFINA - Recyklace - výkup a zpracování dentálních a klenotnických odpadů, použitých chemikálií s obsahem DK, starých mincí, šperků a průmyslových odpadů s obsahem DK, sběr a zpracování odpadu z elektrických a elektronických zařízení, katalyzátory z chemického, fotografického průmyslu

SAFINA, a.s., Videňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
tel.: +420 241 024 111, fax: +420 241 024 292, bezplatná linka: 800 230 231
e-mail: obchod@safina.cz, recyklace@safina.cz, www.safina.cz

SAFINA

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu** v České republice (dále jen NF) partnerstvím při organizaci, osobní účasti představitelů NF a finančně.

Hlavní cíle NF jsou :

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty NF :

- tradiční mezinárodní turnaj ITF - SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA WINTER CUP pro kategorii mladších a starších žáků
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorii dětí
- tenisová akademie
 - I. stupeň - spolupráce se ZŠ Hostýnská - vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - II. stupeň - spolupráce s TSM Vestec a TC Vestec - příprava zaměřená na dosažení vrcholové sportovní úrovně

Nadační fond dětského a juniorského tenisu, Spálená 59/114, 110 00 Praha 1
tel.: +420 261 305 218, mobil: +420 724 779 176, fax: +420 274 775 116, e-mail: nmanasova@vglobal.cz, www.tenis-nadace.cz

Králem bowlingu Mirek Tomka

Bylo to úsměvné. Milan Šrejber, bývalý daviscupový reprezentant, dal ohromným zápletem při bowlingu vzpomenout na svoje velké chvíle na kurtě. Po každém hodu totiž gestikuloval, vyčítal si chyby a chybičky, domlouval si a šermoval při tom neopakovatelně rukama. Nakonec - klubové mistrovství v bowlingu, tradičně na šesti špičkových drahách hotelu Duo na Proseku, má pokaždé šňávu a je dramatické do poslední chvíle. Druhý listopadový pátek, kdy se při turnaji sešlo jedenáct členů klubu, tomu nebylo jinak. Důkaz? Právě Milan přišel pokaženým posledním hodem o třetí příčku mezi muži, na bronzový stupínek místo něj vystoupil Milan Šíma.

Organizátorem, glosátorem i rozhodčím byl Vladislav Šavřda, jehož trable se zády připravily nejen o milovaný golf, ale i o mistrovství klubu v bowlingu. „Fakt se nemůžu hnout, už ani prášky nezabírají, vůbec nespím,“ postěžoval si Vláďa, jenž za pár dnů skončil kvůli borelióze dokonce v nemocnici Na Homolce. V hotelu Duo ovšem se zaujetím sledoval výkony všech hráčů a pečlivě zapisoval výsledky všech tří soutěžních kol, přičemž se každému hráči počítaly dva nejlepší.

V dráze číslo 1 řádila mládež I. ČLTK v čele s nepřehlédnutelným dlouhánem Kubou Eisnerem, na dvojce dámy většně Ivy Šimůnkové, Hanky a Lucky Kurzových, na dráze č. 3 ukazovala talent Míša Paštková, jež zvládala i roli fotoreportérky, a trenéři Jirka Fenc s Danem Vaňkem. „Míšo, zatím to vypadá na třetí místo, to je hodina v hale zadarmo - takže půjdeš ráno servírovat,“ zlobil Jirka Míšu po dvou odehraných kolech.

V sousední dráze na sebe upozorňoval nevidanou elegancí prezident klubu František Stejskal, na milimetr rozmyšlenými hody Petr Šimůnek, razanci obhájce titulu mistra klubu Tomáš Bělohradský a průpovídkami Milan Šrejber. „Rozhodne to psychika

v závěru,“ předpovídal, jako kdyby tušil, že se mu před posledním hodem roztřesou kolena a přijde tak o třetí příčku. „Franto, ty hraješ jako Paganini,“ glosoval famózní hod Františka Stejskala Petr Šimůnek. Odpověď? „Ta poslední spadla jenom ze slušnosti...“ V dráze číslo 5 předváděl koncert Mirek Tomka, hned vedle bojovali manželé Bervidovi.

Favoritem turnaje mužů byl obhájce vítězství Tomáš Bělohradský, jenomže - ten den se mu forma toulala kdesi daleko... Solidně začal Milan Šíma, možná i díky tomu, že z tašky vytáhl vlastní kouli, vzpomínku na chvíle, kdy hrával bowling velmi často. „Má díry na prsty přesně na míru. Asi před sedmi lety jsme s partou chodili hrát pravidelně, mělo to smysl. Teď už je to bohužel mnohem slabší,“ vysvětloval Milan. A někdejší hráčské zkušenosti se hodily, nakonec skončil třetí.

Už po prvním kole bylo jasné, že favoritem na vítězství je Mirek Tomka. A po kole druhém to byla téměř definitivita. Ten večer nenenašel konkurenta, Tomáš Bělohradský se hledal jen velmi zvolna, a tak mu byl největším konkurentem Pavel Zahradník, celkově druhý.

„Loni jsem byl hrát snad jen pětkrát, letos jenom jednou,“ dušoval se Mirek Tomka chvíli poté, co převzal trofej pro vítěze a dodal. „Takže je to vlastně náhoda...“

„To my chodíme hrát pravidelně,“ tvrdili naopak manželé Šimůnkovi. „Jednou za rok, na tenhle klubový turnaj,“ smáli se.

Soutěž žen vyhrála těsným rozdílem Lucka Kurzová právě před Ivou Šimůnkovou, Míše Paštkové nakonec bronzová příčka - a s ní i hodina servírování v hale - utekla. Generálem »hvězdné pěchoty« byl vyhlášen Vladimír Horčík, jenž by se ziskem 217 bodů ze tří kol neumístil ani mezi ženami...

Mistrovství I. ČLTK Praha 2006 v bowlingu (10. listopadu, hotel Duo)

Muži: 1. Mirek Tomka 364 b., 2. Pavel Zahradník 350, 3. Milan Šíma 338, 4. Tomáš Bělohradský 334, 5. Milan Šrejber 328.

Ženy: 1. Lucie Kurzová 275, 2. Iva Šimůnková 273, 3. Zorka Kollárová 266, 4. Michaela Paštková 256, 5. Lenka Štychová 240.

Junioři: 1. Žeňa Nazarov 220, 2. Jakub Eisner 219, 3. Miroslav Malý 208.

Olivera Gromana zřejmě čertík v restauraci Kogo přeče jen maličko vyděsil. To děti kolem něj - vpravo Jana Kopecká, vlevo Hana Matoušková, za ní Lucka Šrejberová, vedle ní Tomáš Bělohradský ml., Laetitia Pilchartová a Veronika Bartoňová - už si z čerta a Mikuláše zjevně moc nedělají.

Mikulášská besídka: Upířské zuby i sladké dárky

Po roční pauze navštívily štvanické kurty pohádkové bytosti. Děti v restauraci Kogo ani nedutaly, když do improvizovaného sálu vstoupil strašidelný čert. Při pohledu na jeho upířské tesáky vyhrkly těm menším i slzičky do očí. Všechny ale nakonec z Mikulášské besídky I. ČLTK odcházely 5. prosince spokojené a odnášely si sladké dárky.

Do hlediště usedli adepti a adeptky štvanické školičky i ratolesti členů I. ČLTK. Nechyběl trenér Jiří Hřebec s dcerkou Barunkou ani vítěz Wimbledonu Jan Kodeš se svojí Aničkou. V restauraci Kogo se objevil také litvínovský hokejista Jan Benda. Ten doprovodil na besídku šestiletou dceru Sandru, jež také proniká do tajů tenisu. „Na takové akce sem chodíme pravidelně,“ líčil Benda, syn českých rodičů s německým pasem, jenž má zkušenosti z NHL i mnoho startů za německý národní tým.

„Všichni se tu navzájem známe. Děti i rodiče. Chodíme sem rádi, jsou tu fajn lidi,“ vyznával se Benda, jenž se prý příliš nerozpakoval, který sport pro dceru zvolit. „Líbí se mi golf a tenis. Ale česká tenisová škola je hodně známá, navíc pro holku

je to hezký sport,“ vypočítával, zatímco malá Sandra seděla mezi štvanickým potěrem.

Benda není jediným slavným hokejistou, jenž bývá na Štvanici k vidění. Tenisové abecedě se v klubu učí rovněž Allison, dcera kanonýra Sparty Jana Hlaváče.

Účast dětí, které si předvánoční čas zpříjemnily už o dva dny dřív tradičním turnajem v nafukovačce, byla hojná. „Přišlo dvaadesát dětíček,“ těšilo hlavní organizátorku akce Janu Pikorovou, vedoucí školičky a dobrou duši štvanické práce s nejmenšími. Spolu s manželem Jiřím nakoupili sladkosti pro všechny děti. A vzhledem k tomu, že restaurace Kogo praskala ve švech, mnoho dárečků opravdu nezbylo. „Děti dostaly čokoládové Mikuláše, čokolády, jablíčko či pomeranče,“ usmívala se paní Pikorová.

Když se po osmé hodině celá sešlost rozcházela, zůstával v mnohých příjemný pocit. Dobrý tenisový klub nedělá jen setkávání dospělých, ale také společenské akce, po kterých zůstane radost v očích těch nejmenších.

Dan Vaněk se synkem Matyášem

Jan Kodeš a Barunka Hřebcová s maminkou Janou

Nejlepší v kategorii mužů: zleva druhý Pavel Zahradník, mistr klubu Mirek Tomka, třetí Milan Šíma a »empire« Vladislav Šavřda

Tři nejlepší dámy: zleva druhá Iva Šimůnková, vítězka Lucie Kurzová a třetí Zorka Kollárová

Milan Šíma si do hotelu Duo přinesl jako zkušený bowlingový matador vlastní kouli

Reprezentanti I. ČLTK v Dublinu: zleva kapitán družstva Jaroslav Jandus, Martina Borecká, Jaroslav Beránek, Eva Pigová, trenér Jiří Fencel a Richard Hampel

Dublinský triumf aneb Větrná bouře a (skoro) žádné pivo

Získali stříbrný pohár šampionů, poprvé na vlastní kůži si vyzkoušeli gentlemanské obleky i reprezentaci klubu v cizí zemi. Kromě deště, jenž bičoval Dublin po celou dobu pobytu, a větrné bouře, která odložila odlet výpravy z neděle až na pondělí, byla návštěva štvanických juniorů v irské metropoli ideální. Snad ještě trenéři Jaroslav Jandus s Jiřím Fenclem trochu zaostali. Piva značky Guinness, jež jim dobrorodeční hostitelé nabízel, příliš nepopili...

Fitzwilliam Cup 2006, to byl druhý ročník přátelského čtyřutkární juniorů stoletých klubů z Prahy, Stockholm, Barcelony a pořádajícího Dublinu. Týmy tvořené dvěma chlapci a dvěma dívkami - všichni do věku sedmnácti let - se utkaly na začátku prosince o stříbrný pohár.

A výprava I. ČLTK, ač věkově patřila k nejmladším, slavila v zemi

Svatého Patrika úspěch. Eva Pigová, Martina Borecká, Richard Hampel a Jaroslav Beránek nenašli přemožitele. V semifinále nejprve zdolali španělský RCT Barcelona 4:2 a ve finále dokonce vyrvali trofej pro vítěze z rukou obhájců, domácích tenistů Fitzwilliam LTC. Při patovém stavu finále 3:3 po čtyřech dvouhrách a dvou deblech rozhodoval vyšší počet získaných gamů. A ten mluvil pro Štvanič v poměru 58:54.

„Je to vynikající úspěch,“ chválil výpravu šéftrenér I. ČLTK Jaroslav Jandus, jenž se především mohl spolehnout na dívčí část výpravy Pigová - Borecká. Děvčata vyhrála všech šest svých utkání, do nichž nastoupila. „Holky jsme měli rozhodně nejlepší. V juniorech postavili soupeři většinou sedmnáctileté hráče, což bylo proti našim mladíkům znát,“ vysvětluje Jandus.

Přátelské utkání hostil na své půdě dublinský Fitzwilliam LTC. A vše bylo přesně podle zvyků ostrovní země. Venku stálo šest travnatých dvorců. V hale, kde se hrálo, byl zase superrychlý povrch, hotové mýdlo. „Třeba Španělě na tak rychlém povrchu hráli určité poprvé,“ popisuje Jandus. Podle wimbledonských tradic museli být mladí tenisté oděni během zápasů jen do bílé barvy. A také samozřejmě přšelo. „Celé čtyři dny návštěvy...“

Jinak byla péče hostitelů komfortní. Hotel pět minut od kurtů, společné obědy a večeře. Nebyla to jen sportovní, ale i společenská akce. Mladí tenisté byli úmyslně během jídla rozsazováni vedle hráčů z druhých klubů. „Všichni se zdatně bavili a překvapilo mě, jak dobře uměli naši anglicky,“ vysekl pochvalu Jandus, jenž ocenil i fakt, že si oba chlapci koupili pro společenské akce své první obleky. „Chtěl bych pochválit celý tým. Zájezd nebrali jako povinnost, naopak se strašně těšili, odehráli naplno každý zápas a neudělali ostudu. Ani se nehádali,“ usmívá se.

To čeští trenéři v reprezentaci Česka, které je mekkou piva, trochu vyhořeli. Domácími Iry nabízený Guinness příliš nechutnali. „My dva jsme prostě suchaři. Já jsem vypil dvě třetinky piva za celý zájezd, Jirka (Fencel) ještě míň,“ směje se Jandus.

Největší drama prožila štvanická výprava až na samý závěr. A nebylo to na kurtu. V neděli přšelo a foukalo tak vydatně, že všichni raději ozeleli prohlídku Dublinu a zůstali na pokojích až do odletu. Jenže vítr zesílil natolik, že letecká doprava nad Irskem naprosto zkolabovala a mladí tenisté museli vzít zavděk noclehem na letištním hotelu a až pondělním návratem. Ani to však zúčastněným nemohlo vzít dobrý pocit z návštěvy Irska.

Fitzwilliam Cup 2006

Semifinále: I. ČLTK - RCT Barcelona 4:2 (Hampel - Granollers 4:6, 4:6, Beránek - Banos 3:6, 5:7, Pigová - Rodriguezová 6:4, 6:4, Borecká - Ballusová 6:1, 6:1, Hampel, Beránek - Granollers, Banos 7:6, 6:3, Pigová, Borecká - Rodriguezová, Ballusová 7:6 6:1)
Finále: I. ČLTK - Fitzwilliam LTC 3:3, 58:54 na gamy (Hampel - Fitzgerald 5:7, 1:6, Beránek - Bowtell 4:6, 4:6, Pigová - Levová 6:1, 6:2, Borecká - Coveneyová 6:3, 6:4, Hampel, Beránek - Fitzgerald, Bowtell 4:6, 3:6, Pigová, Borecká - Levová, Claffeyová 7:5, 6:2)

SUBTERRA

člen DDM Group

TRADICE A NOVÁ SÍLA

- jsme spolehlivý partner na stavebním trhu, v podzemí i na povrchu, doma i v zahraničí
- nabízíme stavby dopravní, podzemní, inženýrské, vodohospodářské, bytové a občanské

Party v Letenském záměčku: Noblesní a pohodová

Byl to jeden z nejpříjemnějších vánočních večírků I. ČLTK. Noblesní atmosféra Letenského záměčku už je tradicí, v sobotu 16. listopadu byla ale při klubové party, už 114. v historii, cítit mimořádná pohoda. „Moc mě potěšilo, že kromě nejstarších členů a zdravého jádra přišla spousta mladých, od juniorů až po Honzu Hernycha s Frantou Čermákem. Tak nějak si představuju vánoční večírek klubu,“ liboval si chvíli před půlnocí prezident I. ČLTK František Stejskal, který nikterak netají, že lpí na tradicích klubového života, které má v krvi po tatínkovi i dědečkovi. Kdo tentokrát nepřišel, neochutnal punč na uvítanou ani skvělé chilské víno, nechal si ujít chutné předkrmy i úžasného lososa, udělal chybu. I když - ani ne tak kvůli všem těm lahůdkám, jako spíš kvůli pohodě a milé předvánoční atmosféře. Ostatně, stačí se podívat na fotografie...

Prezident I. ČLTK František Stejskal dorazil do Letenského záměčku mezi prvními, ochutnal připravený punč a s úsměvem vítal hosty klubové vánoční party

Jiří Hřebec přijel s přítelkyní Janou (vlevo) a také s berlemi, protože byl krátce po operaci kyčle. Vpravo nestárnoucí Jára Bečka s partnerkou.

Iveta Benešová si pochvalovala bohatý rautový stůl, kterému vévodil skvostný losos. Zda si dopřála i sladkou tečku v podobě vynikajících minidezertů, se nám nepodařilo zjistit...

Co asi probírají Iveta Benešová a Sandra Kleinová? Že by pečení vánočního cukroví? Vzadu zleva Jan Mertl, František Čermák, Honza Hernych s přítelkyní a Martin Jiráček.

Jeden z nejlepších světových deblistů František Čermák s přítelkyní Katkou a štvaničká jednička Honza Hernych s Míšou si měli o čem povídat celý večer

Nejúspěšnější »amatéři« I. ČLTK: vlevo Milan Šíma, třetí nejlepší hráč Štvaničského satelitu ve dvouhře, uprostřed polovina nejlepšího deblového páru Vaněk - Tomka Daniel Vaněk, vpravo druhý singlista satelitu Luboš Zahradník, jenž převzal cenu i za nepřítomného vítěze, svého bratra Pavla, který slavil čtyřicátiny.

Manažer I. ČLTK Vladislav Šavřda vítá na party v Letenském záměčku manželku Miroslava Horáka ze společnosti Feron

Tomáš Plachý, šéf společnosti Safina a Chemoprojekt (vlevo), v debatě se svou pravou rukou a současně tenisovým parťákem Markem Moravcem a Járou Bečkou

Pavel Kuchynka: Přeborník mezi lékaři

Takhle bych chtěl v jeho věku vypadat také, napadne snad každého, kdo se s ním setká. Devětapadesátiletý Prof. MUDr. PAVEL KUCHYNKA, CSc. je přednostou Oční kliniky Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, ředitelem Očního centra Praha a také pilným studentem bílého sportu. Na Štvanici můžete kapacitu v oboru očního lékařství potkat opravdu velmi často. Nejpyšnější je prý pan profesor na svůj nový bekhend.

Kolikrát týdně trénujete?

„V létě chodím čtyřikrát týdně, v zimě dvakrát až třikrát. Není to žádný fanatismus, ale prostě mám tenis rád. Musím chodit trénovat tak dvakrát týdně, abych nehrál hůř.“

Takže pro vás tenis není jen příjemnou možností jak se udržovat v kondici?

„Aktivní odpočinek u mne hraje velkou roli. Ale hlavně mě motivuje jiná věc - prostě bych se chtěl tenis naučit lépe, než ho umím. Sice hraji od dvanácti let, ale nepřestalo mě bavit se dále zlepšovat.“

Kde jste s tenisem začínal?

„V Jaroměři, kde jsem vyrostl. Jako kluk z venkova jsem se věnoval více sportům. Ve stolním tenise a basketbale jsem to dotáhl až do druhé ligy. Tenis jsem hrál závodně asi do pětačtyřiceti. Mým maximem byl ale krajský přebor, výš jsem se nikdy nedostal.“ (smích)

Mezi tenisty-lékaři ale musíte patřit k přeborníkům, ne?

„Mezi nimi jsem možná obávaný soupeř, jinak určitě ne. Jezdím každý rok jako přednášející na kurzy pro americké oční lékaře do Portorika. Hlavními společenskými událostmi tam jsou turnaje v golfu a tenisu. A tenisový turnaj jsem několikrát vyhrál.“

Pomáhá takové vítězství k lepší reputaci?

„Určitě. Seznámíte se s dalšími lidmi. Společensky vám to pomůže.“

Martina Navrátilová tvrdila, že se i v padesáti naučí v tenise něco nového a zahraje údery, které se jí za celý život nepovedly. Kdy jste měl takový pocit naposledy vy?

„Nedávno. Měl jsem možnost zahrát si s prvním hráčem ČLTK a naším daviscupovým reprezentantem Janem

Hernychem, což je velmi sympatický kluk. Hráli jsme asi padesát minut a i když jsem byl trochu nervozní, ohromně jsem si to užil. Honza všechno vrací na stejné místo, navíc je radost se dívat na někoho, kdo umí tenis. Měl jsem opravdu hezký pocit.“

Čím vás tenis nejvíc oslovuje?

„Tenis patří mezi nejnáročnější sporty. Obsahuje jak obrovskou fyzickou, tak i psychickou zátěž. Mě fascinuje především technika - snažím se zlepšovat údery tak, abych je hrál více uvolněně. S trenérem Vítkem Ulmannem na tom pracujeme a mám radost, když se něco nového naučím.“

Jak jste se vlastně na Štvanici dostal?

„Jsem zde poměrně nový a tímto bych chtěl poděkovat vedení klubu a zvláště panu Stejskalovi, že mě sem před třemi lety vzali. Dřív jsem hrával na Pragovce, ale díky doporučení Vítky Ulmanna jsem se dostal sem.“

Co se vám na Štvanici nejvíc líbí?

„Hezky mě tu přijali a je tady výborné zázemí. Krásná restaurace, fitness, možnosti masáží, bazén a hlavně - stále je s kým hrát, kdykoliv se máte s kým dohodnout. Navíc jsou tu bývalí vynikající hráči a nabízejí pomoc. To je pro člověka velká inspirace. Sice pokaždé prohrají, ale každý takový zážitek mě těší.“

Co vám naopak vadí?

„Nechci se pouštět do kritiky, na to jsem zde příliš krátce. Zpočátku mi snad trochu vadil hluk z magistrály, ale už jsem si zvykl.“

Máte v rodině další tenisové nadšence?

„Manželka i syn jsou také členy ČLTK a tenis hrají. Syn hrával závodně, ale od té doby, co studuje ve Francii, toho skoro nechal. Je to škoda, hrál by určitě lépe než já. Manželka s tenisem teprve začíná. Už asi desátým rokem...“

ČESKÁ PODNIKATELSKÁ POJIŠŤOVNA

NEJLEPŠÍ OD NÁS!

- komplexní a kvalitní ochrana Vás a Vašich blízkých
- pojištění šité přímo na míru
- mnoho výhod zdarma
- rozsáhlý program slev
- daňové výhody
- výhodné zhodnocení

Vašich finančních prostředků

VIENNA INSURANCE GROUP

☎ 841 444 555 • www.cpp.cz

Jiří Hřebec bezprostředně po svém slavném vítězství

Hřebcova vzpoura

1975

V září roku 1975 měl být mužem na odstřel. Alespoň si to mysleli Australané, železni muži vycepaní tvrdým drilem Harryho Hopmana, když přijížděli na pražskou Štvanici k semifinále Davis Cupu. To, že letěli sedmnáct tisíc kilometrů zpátky domů jako poražení, byla velkým dílem práce JIŘÍHO HŘEBCE (56). Tehdy pětadvacetiletý chlapík předvedl nezapomenutelný obrat v duelu s jedničkou protinožců Tony Rocheem a poslal Československo poprvé v historii do finále nejslavnější tenisové soutěže.

Pětasedmdesátý nezačal pro Hřebce vůbec dobře. Na jaře havaroval v autě a jeho kariéra se ocitla v troskách. „Ležel jsem měsíc v nemocnici a málem přišel o pravé oko. Nebylo vůbec jisté, jestli ten rok ještě budu vůbec hrát,“ vzpomíná daviscupová legenda, dnes klubový trenér I. ČLTK.

Nakonec naskočil zpět, absolvoval ale méně zápasů, než byl zvyklý. Možná i proto australský kapitán Neale Fraser před pátkem 26. září, prvním hracím dnem zápasu, prohlásil: „Máme dobré šance. Alexander může Kodeše překvapit, Roche Hřebce porazí určitě.“ Ještě dneska tahle poznámka Jiřího Hřebce nadzvedne. „Nevím, kde bral tu jistotu. Oni byli výborní na trávě a rychlých povrchích, ale antuka...“ kroutí hlavou.

Jedním dechem však na obranu Australanů dodá, že rozhodně nepatřili mezi namyšlené primadony. „Považuji je za strašný frajery. Ale v tom dobrém slova smyslu. Hodně tady makali, ale taky když odjížděli, seřadili vypité lahve od piva kolem celé šatny. Byli mi hrozně sympatický,“ směje se Hřebec.

Zápas s Australany byl největším, který do té doby Československo vidělo. Poprvé v historii se hrálo o postup do finále Davis Cupu, navíc přijel tak zvučný soupeř. Vojáci nastavili tribuny na staříčkém centrkurtu a navýšili kapacitu na víc než šest tisíc. Vyprodáno bylo okamžitě.

Hřebec byl postrachem australských tenistů. Dva roky předtím dokázal na trávě v Melbourne porazit při daviscupové řezi Newcomba a sehrál pětisetové drama s Laverem. Teď si chtěl vyšlápnout na Tonyho Roche...

Přesně týden před svým životním zápasem oslavil Hřebec pětadvacátiny. Sezval celý tým k sobě domů na oslavu. „Já měl prostě Davis Cup rád. Tu atmosféru, tréninky. Ohromně mě to bavilo. Na turnajích jsem se při utkání takhle vyždímat nedokázal.“

Na kurt vstupoval proti o pět let staršímu soupeři za příznivého stavu. Kodeš v prvním utkání porazil 3:1 na sety Johna Alexandera a Československo vedlo 1:0. Brzy to ale vypadalo, že úvodní den skončí smírem a při jasné převaze Australanů v deblu to znamenalo vzdání finálového snu. Roche, levoruký útočník, jenž se v dobách největší slávy vyšplhal až na druhé místo žebříčku ATP, totiž vyhrál první dva sety 6:3, 6:4.

„Byl jsem strašně nervózní a podle toho můj výkon taky vypadal,“ loví v paměti Hřebec, jemuž dělala ze zápasu peklo i větrná bouře, která se proháněla nad Prahou. Poryvy větru mu hnaly do oka zraněného z autohavárie prach, nemohl se koncentrovat.

„Jenže pak si Roche začal myslet, že už to má v kapsičce. Udělal pár chyb a já začal otáčet zápas. Jako dneska si pamatuju, jak lidi začali šilet.“ Australana párkrát úspěšně prohodil, Rocheovy výlety na síť začaly být čím dál vzácnější, jakoby ztrácel půdu pod nohama.

„Najednou zůstával vzadu, a to neměl. Výměny zezadu nevyhrával vůbec,“ líčí Hřebec, jehož kromě publika hnal i Jan Kodeš. Wimbledonský šampion toužil po salátové míse a věděl, že má konečně parťáka, se kterým může svůj sen naplnit. „Honza na mě křičel, co mám proti Rocheovi hrát. Bral jsem ho samozřejmě daleko víc než kapitána Bolardta,“ tvrdí Hřebec, jenž si ve frenetické atmosféře došel pro třetí a čtvrtý set v poměru 6:1, 6:3. „Hrál jsem jako v transu. Nevnímal jsem nic, jen jsem po kurtu lítal jako zběsilý. Úplně jsem ho válcoval.“

Jenže přišla zápletka. V září se už brzy stmívalo a místo toho, aby Hřebec v pátém setu soka dodělal, byla dohrávka zápasu odložena na sobotu. „Úplně si pamatuju, jak jsem zabil míč na síti, vedl v pátém setu 1:0 a rozhodčí to odložil. Byl jsem pěkně naštvanej,“ říká tenista, jenž si prožil

noc plnou nervů. „Vždyť s takovým hráčem je zápas o pár balonech. Jednou mi mohl vzít servis a dostat se zase na koně...“

Naštěstí i druhý den ráno byl tím, kdo seděl na koni, Jiří Hřebec. Rozhodující set vyhrál 6:3, Československo vedlo 2:0, a když pak v neděli porazil Roche i Kodeš, mohla se přepisovat historie. Českoslováci mířili do finále Davis Cupu (to už ovšem byla ve Stockholmu smutnější písnička - 2:3). Ještě předtím však přijala celý tým komunistická vláda. Hřebec dostal odměnu 60 000 korun. „Byla to cena nového auta,“ říká a s úsměvem vzpomíná na historku, kdy ho Štrougal nutil pít alkohol a ujišťoval ho, že ho policisté nechají být, když řekne, že jede vozem od něj.

Vzpomínky na velký zápas se Jiřímu Hřebcovi vrací dodnes. Třeba když na velkých turnajích, kam dnes doprovází jako kouč Jana Hernyňa, potká Tonyho Roche, trenéra Rogera Federera. „Občas se jen tak mineme v šatně. Já se k němu ale ani moc nehlásím, třeba si mě už ani nepamatuje...“ Možná by ani Roche nechtěl slyšet, jak si ho Hřebec v roce 1975 slavně „vykouřil“...

Roche v bitvě s Hřebcem na Štvanici

Zdeněk Krampera: Na Štvanici jako ve Varech

ZDENĚK KRAMPERA (46) je členem I. ČLTK díky dětem Ondrovi a Kateřině. Oba chodili do tenisové přípravy v Bohemians, ale bylo jasné, že jestli chtějí něco dokázat, musejí do jiného klubu. Na Štvanici...

Kdo vás nasměroval do I. ČLTK?

„Pavel Huřka. Doporučil mi Magdu Zemanovou. Zařídil jsem se podle jeho rady a - hned jsme si tady udělali rodinné členství a já se začal taky pokoušet o tenis. Asi za čtyři roky mi pak Vláďa Šavrdla nabídl místo ve výboru.“

Jste úspěšný advokát, takže je jasné, co je vaší parketou...

„Snažím se přispět v otázkách právně-ekonomických. Staral jsem se o smlouvy při převodu areálu a jeho rozdělení mezi svaz a klub, odpovídám za smlouvy s nájemci. Celý život dělám obchodní a firemní právo.“

Pokud vím, působíte teď v nové advokátní kanceláři?

„Od roku 1990 do roku 2004 jsem pracoval v kanceláři Račok & Krampera, loni jsme založili novou kancelář Rychetský, Hlaváček, Krampera, Novák. Zaměstnáváme asi pětadvacet advokátů, s ekonomickým úsekem padesát lidí.“

Také jste byl členem představenstva Ferony a přivedl do klubu silného partnera.

„Pro Feronu jsem pracoval skoro deset let, do roku 2004, a cítil jsem povinnost přispět nějak do rozpočtu klubu. Podařilo se mi domluvit spolupráci, a přestože se management ve Feroně změnil, funguje to dodnes a kluci sem chodí velice rádi.“

Jak často si přijdete sám zahrát?

„Dostanu se na kurt tak jednou za týden. Většinou s Madlou Zemanovou nebo s Martinem Zenklem. Snaží se mi vštípit základy, které obvykle dávají pětiletým dětem.“ (směje se)

Takže golfista jste lepší?

„Golf je něco jiného než tenis, je to hlavně skvělý relax, při kterém člověk vypne mobil i hlavu. Tenis je mnohem akčnější, dynamičtější, i když - v mém případě už o té dynamice nelze moc mluvit...“

Golf hrajete častěji než tenis?

„Jednou dvakrát týdně. Nejvíce s partou ze Štvanice, s Vláďou Šavrdou, Jirkou Hřebcem, Milanem Šrejbrek, Martinem Zenklem. A díky sázkám, bez kterých se to nikdy neobejde, nechybí ani adrenalin... Jsem rád, že i golf se už stal součástí klubového života, hraje ho čím dál víc členů a podzimní turnaj na Karlštejně začíná mít tradici.“

Kde hrajete nejraději?

„Ve Varech. Jsem tam členem a líbí se mi, jaká je tam klubová

atmosféra a co se tam dělá pro členy.

Přirovnal bych to k tomu, o co se snažíme na Štvanici. Jsem rád, že I. ČLTK si drží vysokou sportovní i společenskou úroveň, což spousta silných klubů v nových podmínkách nedokázala. Těší mě, že dlouhodobě hospodaříme s vyrovnaným rozpočtem, že se nám daří zajistit klub ekonomicky a že jsme dobudovali areál a vylepšili služby. Je to samozřejmě i díky silným a stabilním partnerům, kterým bych chtěl touto cestou poděkovat.“

Nezáleží,
jak klikatá je vaše cesta,
ale s kým jdete

Usilujeme o důstojné postavení českého
zemědělství a potravinářství v EU

S téměř 80 miliardovým obratem patří AGROFERT k desítce největších společností v České republice. Již od svého vzniku v roce 1993 obchodujeme s partnery v celé Evropě i zámoří. Jako investor jsme vstoupili do Evropské unie v roce 2002. Patříme mezi největší české investory v zahraničí. Jenom ve Slovenské republice jsme zprivatizovali dvě velké chemické továrny a desítky firem v zemědělství. V Německu jsme koupili a úspěšně provozujeme velký chemický podnik. Proto víme, jak na věc. Společně s námi nemusíte ztrácet odvahu. O naši sílu a finanční stabilitu se můžete opřít, ať své podnikatelské plány nasměrujete kamkoliv.

AGROFERT

úspěšná česká cesta